

A large wooden cross stands on a rocky hill. The sun is setting behind the cross, creating a bright glow and lens flare. The sky is filled with colorful clouds in shades of orange, yellow, and purple. The overall scene is dramatic and spiritual.

Kristus

a

Jeho

spravedlnost

Ellet J. Waggoner

Zdroj biblických citátů:

- Internetová aplikace Studijní online Bible (SOB) www.obohu.cz
- Primárním překladem je **Český studijní překlad** pokud není v textu vyznačeno jinak

Z anglického originálu "Christ and His Righteousness" v roce 2002 přeložila do slovenštiny Marta Dubovská.

Do češtiny ze slovenštiny přeloženo s pomocí strojového překladu online aplikace Wordfast Anywhere (WFA) <https://www.freetm.com> Korektura: A. Tichá, J. Sanek

1. Kristus a Jeho spravedlnost

V listě Židům 3:1 máme výzvu, ve které jsou obsaženy všechny příkazy dané křesťanům. Zní takto: ¹*"Proto, svatí bratři, účastníci nebeského povolání, pohledte na apoštola a velekněze našeho vyznání, Ježíše."* Když budeme podle tohoto příkazu Bible ustavičně a rozumně uvažovat o Kristu a o tom, jaký je, přemění nás to na dokonalé křesťany, neboť "co spatřujete, v týž obraz proměnění býváme."¹

Kazatelé evangelia mají inspirovanou plnou moc, aby toto téma - Krista - ustavičně oslavovali před lidmi a usměřovali jejich pozornost pouze na Něho. Pavel řekl Korintským: ²*"Rozhodl jsem se, že nechci mezi vámi znát nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného."* (1 Kor 2:2) a nemáme žádný důvod předpokládat, že by se toto kázání pro ně nějak lišilo od kázání někde jinde. Ve skutečnosti nám říká, že když v něm Bůh zjevil svého Syna, bylo to proto, aby o NĚm [6] mohl kázat mezi pohany (Gal 1:15-16). Těšil se, že mu byla dána milost, "abych zvěstoval pohanům Kristovo nevystižitelné bohatství" (Ef 3:8).

Krista však nemáme vyvyšovat jen proto, že apoštolové z Něho udělali těžiště všeho svého kázání. Jeho jméno je jediné jméno pod nebem dané lidem, ve kterém můžeme být spaseni (Sk 4:12). Samotný Kristus prohlásil, že nikdo nepřijde k Otci než skrze Něho (J 14:6). Nikodémovi řekl: ⁴*"A jako Mojžíš vyvýšil hada v pustině, tak musí být vyvýšen Syn člověka, ⁵aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný."* (J 3:14-15).

Toto "vyzvednutí" Ježíše, ačkoli se týká v první řadě Jeho ukřižování, je více než jen pouhý historický fakt. Znamená to, že Krista musí "vyzvednout" všichni, kdo v Něho věří jako v ukřižovaného Vykupitele, jehož milost a sláva stačí na to naplnění největší potřeby světa. Znamená to, že měl být "vyzvednut" ve vši své nesmírné kráse a moci jako "Bůh s námi", "aby Jeho Boží přitažlivost všechny přitáhla k Němu" (viz J 12:32).

Výzva uvažovat o Ježíši a její zdůvodnění jsou uvedeny u Žd 12:1-3: ¹*"Proto i my, majíce kolem sebe tak veliký oblak svědků, odložme veškerou zátěž a hřích snadno nás ovíjející a s vytrvalostí běžme závod, který je před [7] námi, ²upřeně hledíce k původci a dokonavateli víry Ježíši, který pro radost, která byla před ním, podstoupil kříž, pohrdnuv hanbou, a sedí po pravici Božího trůnu. ³Pomyslete na toho, který snesl od hříšníků proti sobě takový odpor, abyste neochabovali, umdlévající ve svých duších."* Pouze když budeme ustavičně a na modlitbě uvažovat o Ježíši, zjeveném v Bibli, ochrání nás to před únavou v konání dobrého a před zeslabením na cestě.

O Ježíši bychom měli uvažovat, protože v NĚm "jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání." (Kol 2:3). Pokud někomu chybí moudrost, má si ji žádat od Boha, který dává všem štědře a nevyčítá, a je zaslíbeno, že mu bude dána², ale tuto moudrost můžeme dostat jen v Kristu. Pokud nepřichází od Něho a nevede nás k Němu, je to jen bláznovství, neboť Bůh jako Zdroj všech věcí je původce moudrosti a neznalost Boha je nejhorším druhem bláznovství (viz Ř 1:21-22). Všechny poklady moudrosti a poznání jsou skryty v Kristu, takže pokud má někdo jen moudrost tohoto světa, neví ve skutečnosti nic. Veškerá moc na nebi a na zemi je dána Kristu, proto apoštol Pavel prohlašuje, že Kristus je "Boží moc a Boží moudrost" (1 Kor 1:24).

Existuje však jeden text, který stručně shrnuje vše, čím je Kristus pro člověka a podává nám ten nejúplnější [8] důvod, proč máme o NĚm uvažovat. Zní takto: ³⁰*"Vy však jste z něho v Kristu Ježíši, jenž se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením i vykopením."* (1 Kor 1:30). Jsme nevědomí, hříšní ztracení. Kristus je pro nás moudrostí, spravedlností a

¹ 2 Kor 3:18 (BKR)

² Jakub 1:5

vykoupením. Jaké to rozpětí! Od nevědomosti a hříchu ke spravedlnosti a vykoupení. Ani největší touha či potřeba člověka nemůže sahat mimo hranice toho, čím je Kristus pro nás a čím je pro nás jen On sám. Je to dostatečný důvod pro to, aby byly na Něj upřeny oči všech.

2. Jak máme uvažovat o Kristu?

Jak však máme uvažovat o Kristu? Tak, jak sám sebe zjevil světu, podle svědectví, které přinesl sám o sobě. V tom nádherném rozhovoru, zaznamenaném u J 5:21-23, Ježíš řekl: ²¹Jako totiž Otec křísí mrtvé a obživuje, tak také Syn obživuje ty, které chce. ²²Vždyť Otec ani nikoho nesoudí, ale všechen soud svěřil Synu, ²³aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo necítí Syna, necítí Otce, který ho poslal."

Kristu je dána největší výsada soudu. Musí přijmout stejnou čest, jaká náleží Bohu proto, že je Bůh. Milovaný učedník přináší toto svědectví: ¹"Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo [9] u Boha a to Slovo bylo Bůh." (J 1:1). 14. verš nám ukazuje, že toto Boží Slovo není nikdo jiný než Ježíš Kristus: ¹⁴"A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy."

To Slovo bylo "na počátku". Mysl člověka nedokáže pochopit věky, které se rozpínají v této frázi. Lidem není dáno vědět, kdy nebo jak byl Syn zplozen, víme však, že byl Božím Slovem ne pouze předtím, než přišel zemřít na tuto zem, ale ještě před stvořením tohoto světa. Krátce před svým ukřižováním se modlil: ⁵"A nyní ty, Otče, oslav mne u sebe tou slávou, kterou jsem u tebe měl, dříve než byl svět!" (J 17:5). A více než sedm set let před Jeho příchodem byl takto předpovězen inspirovaným slovem: ¹⁴"A ty, Betléme efratský, který jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, kdo bude vládnout nad Izraelem, ten, jehož původ je odedávna, ode dnů věčných." (Mich 5:1). Víme, že Kristus "vyšel a přichází od Boha" (J 8:42), ale bylo to v takové dávné nekonečné minulosti, že to mysl člověka zdaleka nedokáže pochopit.

3. Je Kristus Bůh?

Kristus je na mnoha místech v Bibli nazvaný Bohem. Žalmista říká: ¹"Žalm Asafův. Bůh, [10] Bůh Hospodin promluvil a volá zemi od východu slunce až po západ. ²Bůh se zaskvěl ze Sijónu, místa dokonalé krásy. ³Náš Bůh přichází a nebude mlčet. Před ním stravující oheň, kolem něj to hrozně běsní. ⁴Povolává nebesa shůry, povolává i zemi, aby soudil svůj lid. ⁵Shromážděte mi mé věrné, ty, kteří při oběti uzavřeli mou smlouvu. ⁶Nebesa zvěstují jeho spravedlnost, vždyť Bůh je soudce! Sela." (Ž 50:1-6).

Tato pasáž poukazuje na Krista. Známe to podle toho, že:

- 1) jak jsme se již dozvěděli, všechen soud byl svěřen Synu a
- 2) na základě skutečnosti, že Kristus při svém druhém příchodu pošle své anděly, aby shromáždili Jeho vyvolené od čtyř větrů (Mt 24:31). ³"Náš Bůh přichází a nebude mlčet." (Ž 50:3).

Nebude, protože když samotný Pán sestoupí z nebe, "zazní povel, hlas archanděla a Boží polnice" (1 Te 4:16). Tento křik, to bude hlas Božího Syna, který zaslechnou všichni, kteří jsou ve svých hrobech, a který způsobí, že z nich vyjdou (J 5:28-29). S živými svatými budou uchváćeni, aby se s Pánem setkali ve vzduchu, aby vždy byli s Ním, a to bude "naše shromáždění se kolem něho" (2 Te 2:1). Porovnej Ž 50:5; Mt 24:31 a 1 Tes 4:16. [11]

³"Před ním stravující oheň, kolem něj to hrozně běsní." (Ž 50:3), protože když se zjeví Pán Ježíš z nebe se svými mocnými anděly, ⁸"v plameni ohně bude trestat ty, kteří neuznávají

Boha, a ty, kteří nejsou poslušni evangelia našeho Pána Ježíše." (2 Te 1:8). A tak víme, že Ž 50:1-6 je živým popisem druhého příchodu Krista, aby spasil svůj lid. Když přijde, přijde jako "mocný Bůh" (porovnej Ab 3).

Je to jeden z Jeho oprávněných titulů. Dlouho před Kristovým prvním příchodem vyslovil prorok Izajáš Izraeli tato slova útěchy: ⁵*"Neboť chlapec se nám narodil, syn je nám dán; na jeho rameni spočinulo panství. Dal mu jméno Podivuhodný rádce, mocný Bůh, Věčný Otec, Kníže pokoje."* (Iz 9:5).

Nejsou to pouze Izajášova slova, ale slova Božího Ducha. Když Bůh přímo oslovil svého Syna, použil stejný titul. V Ž 45:7 čteme tato slova: ⁷*"Tvůj trůn, Bože, trvá navěky a navždy. Žezlo přímosti je žezlo tvého království."* Bezmyšlenkovitý čtenář by to mohl chápat tak, že žalmista pouze velebí Boha, jenže když se podíváme do Nového zákona, zjistíme, že je to mnohem více. Objevíme, že ta slova říká Bůh Otec svému Synu a nazývá ho Bohem (viz Žd 1:1-8).

Toto jméno nebylo Kristu dáno kvůli [12] nějakému velkému úspěchu, patří Mu podle dědičného práva. Když pisatel mluví k Židům o Kristově moci a velikosti, prohlašuje, že se stal o tolik lepším než andělé, protože ⁴*"stal se tím vznešenější nad anděly, čím význačnější jméno dědičně obdržel."* (Žd 1:4). Syn vždy podle práva dostane jméno otce a Kristus, "jednorozený Syn Boží", má právem totéž jméno. Syn je také ve větší či menší míře kopií Otce, do určité míry má Jeho rysy a osobní charakteristické vlastnosti; ne dokonale, protože ani u lidí nejde o dokonalou kopii. Ale u Boha neboť v Jeho dílech není nedokonalosti a tak je Kristus "obrazem podstaty" Otcovy osoby (Žd 1:3). Syn je samoexistující Bůh, proto má přirozeně všechny vlastnosti božství.

Pravda, je mnoho synů Božích, ale Kristus je "jednorozený Syn Boží" a tedy Boží Syn v tom smyslu, v jakém jím nikdy nebyla a ani nemůže být žádná jiná bytost. Andělé jsou synové Boží tak jako Adam (Jb 38:7; Lk 3:38), tedy podle stvoření; křesťané jsou jimi podle adopce (Ř 8:14-15), ale Kristus je Boží Syn podle narození. Pisatel listu Židům dále ukazuje, že Kristus nebyl do postavení Božího Syna povýšen, ale má ho podle práva. Říká, že Mojžíš byl věrný v celém domě Božím jako sluha, ⁶*"Ale Kristus jako Syn je nad jeho domem."* (Žd 3:6). [13] A také uvádí, že Kristus je Stavitelem domu (3. verš). Právě On staví Hospodinův chrám a nese slávu (Zach 6:12-13).

Samotný Kristus důrazně učil, že je Bůh.³ Když přišel mladík a zeptal se: ¹⁷*"Dobrý učiteli, co mám učinit, abych získal věčný život?"* Tak Ježíš dříve, než odpověděl na přímou otázku, řekl: ¹⁸*"Proč mne nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jen jediný: Bůh."* (Mk 10:17-18). Co těmi slovy myslel? Popřel nimi přívlastek, který Mu byl dán? Nebo oznámil, že není absolutně dobrý? Bylo to zdrženlivé znehodnocení sebe sama? Vůbec ne, protože Kristus byl absolutně dobrý. Židům, kteří ustavičně hledali, aby v Něm odhalili nějakou chybu, za kterou by Ho obvinili, směle řekl: *"Kdo z vás mě usvědčí z hříchu?"* (J 8:46). V celém židovském národě nebyl nalezen ani jeden člověk, který by Ho kdy viděl udělat nebo slyšel vyslovit něco, co by bylo špatné. Ti, kteří byli odhodláni odsoudit Ho, mohli tak učinit pouze najmutím falešných svědků proti němu. Petr říká, že Kristus ²²*"On se nedopustil hříchu, ani lest nebyla nalezena v jeho ústech."* (1 Pt 2:22) a Pavel zase, že ²¹*"hřích nepoznal"* (2 Kor 5:21). Žalmista říká: ¹⁶*"Hospodin, má skála, je přímý a není v něm podlost."* (Ž 92:16) a Jan: ⁵*"A víte, že on se zjevil, aby odstranil naše hříchy, a hříchu v něm není."* (1 J 3:5). [14] Kristus nemůže zapřít sám sebe, proto nemohl říci, že není dobrý. Byl a je dokonale dobrý, dokonalost dobroty. A protože nikdo není dobrý kromě Boha a Kristus je dobrý, vyplývá z toho, že Kristus je Bůh, a že přesně to chtěl naučit toho mladého muže.

³ V přirozenosti a věčnosti, pozn. kor.

Právě toto učil učedníky. Když mu Filip řekl: ⁸*"Pane, ukaž nám Otce a to nám stačí,"* Ježíš mu odpověděl: ⁹*"Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: 'Ukaž nám Otce'?"* (J 14:8-9). Je to právě takové důrazné, jako když řekl: *"Já a Otec jsme jedno"* (J 10:30). Kristus byl tak opravdově Bohem, že i když byl mezi lidmi, a když Ho požádali, aby jim ukázal Otce, mohl říci: Podívejte se na mě!

A to připomíná prohlášení, že když Otec uvedl Prvorozeného na svět, řekl: *"Ať se mu pokloní všichni andělé Boží!"* (Žd 1:6). Kristus měl nárok na uctívání nejen tehdy, když měl podíl na slávě Otce před založením světa, ale i když přišel jako nemluvně v Betlémě; dokonce i tehdy dostali Boží andělé příkaz, aby se Mu klaněli.

Židé chápali Kristovo učení o Něm samém nesprávně. Když prohlásil, že je jedno s Otcem, zvedli kameny, aby Ho kamenovali. Na otázku, za který z Jeho dobrých skutků se Ho pokoušejí ukamenovat, [15] odpověděli: ³³*"Nechceme tě kamenovat pro dobrý skutek, ale pro rouhání, že ty, člověk, děláš ze sebe Boha."* (J 10:33). Kdyby byl býval tím, za co Ho považovali, a sice jen obyčejným člověkem, Jeho slova by skutečně byly rouháním, jenže On byl Bůh.

Záměrem Kristova příchodu na zem bylo zjevit Boha lidem, aby k němu mohli přijít. Apoštol Pavel tedy říká, že ¹⁹*"Neboť Bůh byl v Kristu, když smířoval svět se sebou"* (2 Kor 5:19) a u Jana čteme, že Slovo, které bylo Bohem, se *"stalo tělem"* (J 1:1.14). V téže souvislosti je uvedeno: ¹⁸*"Boha nikdo nikdy neviděl; jedinečný Syn, který je v lůnu Otcově, ten nám o něm pověděl."* (nebo Ho oznámil) (J 1:18).

Všimněte si výraz *"jedinečný Syn, který je v lůnu Otcově"*. Má tam svůj příbytek a je součástí božství na zemi právě tak jako v nebi. Použití přítomného času naznačuje trvalou existenci. Předkládá nám to stejnou myšlenku, která je obsažena v Ježíšově prohlášení Židům (J 8:58): ⁵⁸*"dřív než byl Abraham, já jsem."* A to nám zase ukazuje Jeho totožnost s Tím, který se ukázal Mojžíšovi v hořícím keři a prohlásil, že Jeho jméno je "JSEM, KTERÝ JSEM."

No a nakonec máme inspirovaná slova apoštola Pavla o Ježíši Kristu, že ¹⁹*"se Otcí zalíbilo, aby v něm přebývala [16] veškerá plnost"* (Kol 1:19). V další kapitole se dozvídáme, co je to tato plnost, která přebývá v Kristu. Píše se v ní, že ⁹*"v něm tělesně přebývá veškerá plnost Božství."* (Kol 2:9). Je to to nejpřesvědčivější a nejjednoznačnější svědectví, že Kristus má od přirozenosti všechny charakteristické vlastnosti božství. A právě tato skutečnost, že je Bůh, velmi zřetelně vystoupí do popředí, když budeme o Něm uvažovat jako o Stvořiteli.

4. Kristus jako Stvořitel

Hned po často citovaném textu, který říká, že Kristus, Slovo, je Bůh, čteme, že ³*"všechno vzniklo skrze ně a bez něho nevzniklo vůbec nic, co je."* (J 1:3). Žádné vysvětlivky nemohou učinit toto prohlášení jasnějším, než je, proto přejdeme ke sloům u Žd 1:1-4: ¹*"Bůh ... mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; 2na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky. 3On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když skrze sebe vykonal očistění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestáta na výsostech. 4Stal se tím vznešenější nad anděly, čím význačnější jméno dědičně obdržel."*

Ještě důraznější jsou slova apoštola Pavla Koloským. Když mluví o Kristu jako o Tom, skrze něhož máme vykoupení, popisuje Ho jako Toho, ¹⁵*"kdo je obraz [17] neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření, 16neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůny nebo panstva, vlády nebo autority; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. 17On je přede vším a všechno v něm spočívá."* (Kol 1:15-17).

Tento nádherný text bychom měli pečlivě studovat a často o něm přemýšlet. Nezůstane ani jedna věc ve vesmíru, kterou by Kristus nebyl stvořil. On stvořil vše na nebi a na zemi. Utvořil všechno, co je vidět a všechno, co nevidíme - mocnosti, trůny vládců. Existence toho všeho závisí na NĚM. A protože je nade vším a Stvořitel všeho, tak skrze NĚHO všechny věci trvají nebo drží pohromadě. Je to v souladu s tím, co je řečeno u Žd 1:3, že ³"On ... všechno nese svým mocným slovem." Nebesa byla stvořena slovem a totéž slovo je udržuje na jejich místě a chrání před zánikem.

V této souvislosti snad nemůžeme vynechat Iz 40:25-26: ²⁵"Ke komu mne tedy připodobíte? Komu jsem roven? praví ten Svatý. ²⁶Pozvedněte své oči vysoko a pohleďte: Kdo stvořil tyto věci? Ten, kdo vyvádí podle počtu jejich zástup, všechny je volá jménem, pro jeho velkou sílu a ohromnou moc žádná z nich nechybí." nebo - jak to [18] působivěji vyjadřuje židovský překlad: "Před Ním, který je velký ve své moci a silný, nikdo neunikne". Z jiných částí téže kapitoly je zjevné, že Kristus je Ten Svatý, který takto svolává nebeské zástupy jménem a udržuje je na svých místech. On je Ten, před kterým bylo řečeno: ³"Hlas volá v pustině: Připravte cestu Hospodinovu, napřimte v pustině silnici pro našeho Boha!" (Iz 40:3). On je Ten, kdo přichází s mocnou rukou a Jeho odměna s Ním; Ten, kdo jako pastýř sytí své stádo a nese beránky na své hrudi.

O Kristu jako Stvořiteli musí postačit ještě jedno prohlášení, a sice svědectví samotného Otce. V 1. kapitole listu Židům čteme, že Bůh k nám mluvil prostřednictvím svého Syna a řekl o NĚM: ⁶"Ať se mu pokloní všichni andělé Boží!" (Žd 1:6), že o andělech říká: ⁷"On činí své anděly závanu větru a své služebníky plamenem ohně!" (Žd 1:7) ale Synu říká: ⁸"Tvůj trůn, Bože, je na věky věků a žezlo přímosti je žezlem tvého království." A Bůh dále říká: ¹⁰"A Ty, Pane, jsi na počátku založil zemi a nebesa jsou dílem tvých rukou." (Žd 1:8-10). Otec tu oslovuje Syna jako Boha a říká mu: Ty jsi položil základy země a nebesa jsou dílem tvých rukou. Když samotný Otec dává Synu tuto čest, což je člověk, aby to odepřel? A s tímto můžeme uspokojivě zanechat přímé svědectví [19] o božství Krista a o skutečnosti, že je Stvořitelem všech věcí.

Nezaškodí však jedno varování: ať si nikdo nemyslí, že bychom měli vyvyšovat Krista na úkor Otce nebo Otce ignorovat. To nemůže být, neboť jejich zájmy jsou shodné. Uctíváním Syna si ctíme Otce. Pamatujeme na Pavlova slova, že ⁶"my máme jediného Boha, Otce, od něhož je všechno a pro něhož jsme my, a jediného Pána, Ježíše Krista, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho." (1 Kor 8:6). Jak jsme již citovali, Bůh stvořil světy skrze NĚHO. Všechny věci přicházejí konec-konců od Otce, ale Otcí se zalíbilo, aby se v Kristu usídlila veškerá plnost, a aby byl přímým a bezprostředním činitelem v každém stvořitelském činu. Naším záměrem v tomto zkoumání je vyjasnit Kristovo oprávněné rovnocenné postavení s Otcem, abychom lépe ocenili Jeho výkupnou moc.

5. Je Kristus stvořená bytost?

Než přejdeme k několika praktickým ponaučením, které mají pro nás vylítnout z těchto pravd, měli bychom se na chvíli zdržet u názoru, který upřímně zastávají mnozí, které by ani nenapadlo dobrovolně zneuctít Krista, ale kteří jím vlastně popírají Jeho božství. Je to představa, že Kristus je stvořená bytost [20] povýšená do současného vznešeného postavení, protože se to Bohu zalíbilo. Nikdo, kdo zastává tento názor, nemůže správně chápat Kristovo skutečné vyvýšené postavení.

Toto přesvědčení spočívá v nesprávném chápání jediného textu v Zj 3:14: ¹⁴"Andělu sboru v Laodiceji napiš: Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, původ Božího stvoření."

Nesprávně se vykládá tak, že Kristus je první bytost, kterou Bůh stvořil - že Boží stvořitelské dílo začalo Kristem. Toto stanovisko však protiče písmu, které prohlašuje, že samotný Kristus stvořil všechny věci. Když řekneme, že Bůh začal své stvořitelské dílo stvořením Krista, Krista tím zcela vynecháme z díla stvoření.

Slovo přeložené jako "počátek" je αρχη (*arche*), což také znamená "vůdce, vládce" nebo "velitel, původce, zakladatel". Vyskytuje se ve jménu řeckého vládce Archona, ve slovech arcibiskup a archanděl. Vezměme si to poslední slovo. Kristus je archanděl (viz Juda 9; 1 Te 4:16; J 5:28-29; Dan 10:21). To neznámá, že je první z andělů, neboť není anděl, ale je nad nimi (Žd 1:4). To znamená, že je velitel nebo kníže andělů, právě tak, jako je arcibiskup na čele biskupů. Kristus je velitelem andělů (viz Zj 19:19-14). Stvořil je (Kol 1:16). A tak tvrzení, že je počátkem nebo hlavou Božího stvoření znamená, že stvoření má v NĚM [21] svůj počátek, tedy, jak říká On sám, je Alfa a Omega, počátek a konec, první a poslední (Zj 21:6; 22:13). Je zdrojem, ve kterém mají svůj původ všechny věci.

Také bychom si neměli myslet, že Kristus je stvoření, protože Ho Pavel nazývá "prvorozený všeho stvoření" (Kol 1:15). Hned další verše totiž ukazují, že je Stvořitel, nikoli stvoření. ¹⁶*Neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůny nebo panstva, vlády nebo autority; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. ¹⁷On je přede vším a všechno v něm spočívá.*" (Kol 1:16-17). Pokud tedy stvořil všechno, co bylo kdy stvořeno, a existoval před všemi stvořenými věcmi, je očividné, že On sám není mezi nimi. Je nad vším stvořením, není jeho součástí.

Písma prohlašují, že Kristus je "jednorozený syn Boží". Je zplozený, ne stvořený. Co se týče času, kdy se to stalo, nenáleží nám, abychom to zkoumali a naše mysl by to ani nepochopily, kdyby nám to bylo řečeno. Prorok Micheáš nám vše, co o tom můžeme vědět, hovoří těmito slovy: ¹*A ty, Betléme efratský, který jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, kdo bude vládnout nad Izraelem, ten, jehož původ je odedávna, ode dnů věčných.*" (Mich 5:1). Byl čas, kdy Kristus vyšel a přišel od Boha, z [22] Otcova lůna (J 8:42; 1:18), ale bylo to tak dávno ve věčnosti, že pro chápání smrtelníka je to prakticky bez počátku.

Důležité však je, že Kristus je zplozený Syn a ne stvořená osoba. Podle dědictví má výjimečnější jméno než andělé; je "Syn nad Jeho domem" (Žd 1:4; 3:6). A jelikož je jednorozený (zplozený) Syn Boží, je od základu a přirozeně Bohem a od narození má všechny Boží přívlastky, neboť Otcovi se zalíbilo, aby byl Jeho Syn obrazem Jeho podstaty, odleskem Jeho slávy, naplněný plností božství. Tak má "život v sobě samém"⁴, vlastní nesmrtelnost dle svého vlastního práva a může ji udělit druhým. Život je Mu vlastní, takže Mu nemůže být vzat, ale když ho dobrovolně položil, může jej znovu vzít (n. obdržet pozn. kor.). Toto jsou Jeho slova: ¹⁷*Proto mne Otec miluje, že já pokládám svou duši, abych ji zase přijal. ¹⁸Nikdo ji ode mne nebere, ale já ji pokládám sám od sebe. Mám moc ji položit, a mám moc ji opět přijmout. Tento příkaz jsem přijal od svého Otce.*" (J 10:17-18).

Pokud někdo začne s názory, jak mohl být Kristus nesmrtelný a přece zemřít, můžeme říci jen tolik, že nevíme. Nenárokujeme si, že umíme prozkoumat nekonečno. Nemůžeme porozumět, jak mohl být Kristus na počátku Bohem, který se před založením světa dělil s Otcem o stejnou [23] slávu a přece se narodil jako nemluvně v Betlémě. Tajemství ukřižování a vzkříšení je tajemství vtělení. Nedokážeme pochopit, jak mohl být Kristus Bohem a přece se kvůli nám stát člověkem. Nedokážeme porozumět tomu, jak mohl stvořit svět z ničeho, ani jak může křísit mrtvé, či jak působí svým Duchem v našich vlastních srdcích. Přece však těmto věcem věříme a víme o nich. Mělo by nám postačit, abychom přijali jako pravdivé ty věci, které Bůh zjevil a neupínali se na ty, které nedokáže prozkoumat ani

⁴ Toto znamená vlastnost patřící nebo existující v nějaké věci

mysl anděla. Tak se těšíme z nekonečné moci a slávy, které - jak hlásají Písma - patří Kristu a netrápíme své smrtelné mysli marnou snahou vysvětlit nekonečno.

A nakonec: o božské jednotě Otce a Syna víme ze skutečnosti, že oba mají jednoho Ducha. Pavel řekl, že ti, kteří jsou v těle, se nemohou zalíbit Bohu a pokračoval: ⁹*"Vy však nejste v těle, ale v Duchu, pokud ve vás vsuktnu Duch Boží přebývá. Jestliže však někdo nemá Kristova ducha, ten není jeho."* (Řím 8:9). Zde zjišťujeme, že Svatý Duch je jak Boží, tak Kristův. Kristus *"je v lůně Otcově"*, od přirozenosti Bůh a má život v sobě. Správně se nazývá Jehovah, Samoexistující. Takto je osloven u Jer 23:5-6, kde je řečeno, že spravedlivý Výchonek, který [24] provede soud a právo na zemi, bude znám pod jménem Jehovah–cirkénú - HOSPODIN, NAŠE SPRAVEDLNOST.

Ať tedy nikdo, kdo ctí Krista, nectí Ho méně než Otce, neboť to by právě tak zneuctil Otce, ale ať se všichni, spolu s nebeskými anděly klanějí Synovi beze strachu, že slouží tvorstvu místo Stvořiteli.

A zatímco ještě máme v čerstvé paměti skutečnost, že Kristus je Bůh, považujme o nádherném příběhu Jeho ponížení.

6. Bůh zjevený v těle

¹⁴*"A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi."* (J 1:14)

Žádná slova nemohou jasněji ukázat, že Kristus byl jak Bohem, tak i člověkem. Původně jen Bůh, vzal na sebe lidskou přirozenost a chodil mezi lidmi jako pouze obyčejný smrtelník, s výjimkou okamžiků, když přes lidský zjev prosvítalo Jeho božství, tak jako při příležitosti očištění chrámu nebo když Jeho ohnivá slova jednoduché pravdy donutila dokonce i Jeho nepřátele k vyznání, že ⁴⁶*"nikdo nikdy takto nemluvil, jako mluví tento člověk."* (J 7:46).

Ponížení, které vzal Kristus dobrovolně na sebe, vyjadřuje nejlépe Pavel v listu Filipským: ⁵*"Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. Ačkoli byl ve způsobu [25] Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě člověka, ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži."* (Fp 2:5-8).

Uvedený překlad činí tento text mnohem jasnějším než běžná verze. Chce říci, že ačkoli byl Kristus podobou Bůh, *"odlesk Jeho slávy a obraz Jeho podstaty"* (Žd 1:3), přestože měl všechny vlastnosti Boha, byl Vládce vesmíru a celé nebe Ho s potěšením uctívalo, netoužil po všech těchto věcech, zatímco byli lidé ztraceni a bez síly. Nemohl se těšit ze své slávy, dokud byl člověk vyvrhelem bez naděje. A tak zmařil sám sebe, zbavil se všeho svého bohatství a slávy a vzal na sebe přirozenost člověka, aby ho vykoupil. Kristovu jednotu s Otcem můžeme tedy uvést do souladu prohlášením: *"Můj Otec je větší než já"* (J 14:28).

Nemůžeme pochopit, jak se mohl Kristus jako Bůh ponížit na smrt na kříži a je více než zbytečné, abychom o tom spekovali. Můžeme jen přijmout skutečnosti představené v Bibli. Pokud je pro čtenáře těžké sladit některá prohlášení [26] Bible o Kristově přirozenosti, ať pamatuje na to, že by nebylo možné vyjádřit to takovými slovy, která by smrtelné mysli umožnila plné pochopení. Právě tak, jako je naroubování pohanů do kmene Izraele proti přírodě, i božská ekonomika připadá lidskému chápání paradoxní.

Další texty písma, které budeme citovat, nám přibližují lidskou přirozenost Krista a její význam pro nás. Už jsme četli, že *"Slovo se stalo tělem"* a teď si přečteme, co říká Pavel o přirozenosti toho těla: ³*"Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích a odsoudil"*

hřích v těle, ⁴aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha." (Ř 8:3-4).

Postačí malé zamyšlení, abychom komukoliv dokázali, že pokud vzal Kristus na sebe podobu člověka, aby ho vykoupil, musel se stát hříšným člověkem, neboť takového přišel vykoupit. Smrt nemohla mít žádnou moc nad bezhříšným člověkem, jakým byl Adam v ráji a nebyla by mohla mít žádnou moc nad Kristem, kdyby na něj Hospodin nepoložil nepravosti všech nás. Ba co víc, prohlášení, že *"byl narozen ze semene Davidova podle těla"* poukazuje na to, že Kristus vzal na sebe tělo ne bezhříšné bytosti, ale hříšného člověka, takže tělo, které přijal, mělo všechny slabosti a hříšné [27] sklony, jakým podléhá lidská přirozenost. David měl všechny vášně lidské přirozenosti. Sám o sobě říká: *"⁷Hle, byl jsem zplozen v nepravosti, matka mě počala v hříchu." (Ž 51:7).*

Jasně o tom mluví následující výrok z listu Židům:

"¹⁶Je přece jasné, že se neujmá andělů, ale ujímá se semene Abrahamova. [Vždyť se přece neujmá andělů, ale potomstva Abrahamova. Revidovaná verze.] ¹⁷A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratrům, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. ¹⁸Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni." (Žd 2:16-18).

Pokud se ve všem stal takovým jako Jeho bratři, pak musel být tak jako oni sužován všemi slabostmi a podroben všem pokušením. Velmi působivě to vyjadřují další dva texty, které postačí jako důkaz. Jako první citujeme 2 Kor 5:21:

"²¹Toho, který hřích nepoznal [Krista], za nás [Bůh] učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností. "

Je to mnohem silnější prohlášení, jako že se narodil *"v podobě hříšného těla"*. Stal se hříchem. Je to totéž tajemství, jako že Syn Boží měl zemřít. Neposkvrněný Boží Beránek, který nepoznal hřích, se stal hříchem. Bezhříšný byl nejenže počítán za hříšníka, ale [28] skutečně vzal na sebe hříšnou přirozenost. Stal se hříchem, abychom se my stali spravedlivými. Tak Pavel říká Galatským, že *"⁴Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, ⁵aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem, a abychom přijali synovství." (Gal 4:4-5).*

"¹⁵Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu. ¹⁶Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a našli milost ku pomoci v pravý čas." (Žd 4:15-16).

Ještě jeden postřeh a dozvíme se vše, co jsme se měli naučit ze skutečnosti, že *"Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi"*. Jak to, že Kristus mohl tak *"podléhat slabosti"* (Žd 5:2) a přece nepoznat hřích? Zatímco někteří dočetli až sem, mohli si myslet, že snižujeme Ježíšův charakter, když Ho klademe dolů na úroveň hříšného člověka. Naopak: jednoduše vyvýšit "Boží moc" našeho pozeňnaného Spasitele, který se sám dobrovolně snížil na úroveň hříšného člověka, aby ho vyzvedl do své neposkvrněné čistoty, kterou si uchoval za těch nejnejpříznivějších okolností. Jeho lidská přirozenost pouze zakrývala božskou, kterou byl neodlučně spojen s neviditelným Bohem, a která byla více než schopná úspěšně odolat slabosti těla. [29] Celý Jeho život byl jeden zápas. Tělo, manévrované nepřítelem spravedlnosti, přitahoval hřích, ale Jeho božská přirozenost nikdy ani na okamžik nepřečovávala nějakou špatnou touhu, ani Jeho božská moc ani na okamžik nezakolísala. V těle vytrpěl vše, co by mohli vytrpět lidé, a k Otcovu trůnu se vrátil právě takový neposkvrněný, jako když opouštěl slavné nádvoří. Když ležel v hrobě pod mocí smrti, "nemohla ho zadržet", protože "nepoznal hřích".

Jenže někdo řekne: "Já v tom pro sebe nevidím žádnou útěchu. Jistě, mám vzor, ale nedokážu se ho přidržovat, protože nemám sílu, kterou měl Kristus. Byl Bohem ještě i tehdy, když byl tady na zemi, ale já jsem člověk. "Ano, jenže vy můžete mít stejnou moc, jakou měl On, pokud chcete. On *"podléhal slabosti"* a přece *"neučinil hřích,"* protože v Něm ustavičně přebývala Boží moc. Poslechněme si inspirovaná slova apoštola Pavla, abychom se dozvěděli, jakou přednost můžeme mít:

"¹⁴Z toho důvodu klekám na kolena před Otcem našeho Pána Ježíše Krista, ¹⁵po němž má své jméno každá rodina v nebesích i na zemi, ¹⁶aby vás podle bohatství své slávy posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku, ¹⁷aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích a abyste byli zakořeněni a založeni v lásce, ¹⁸a tak abyste byli se všemi svatými schopni pochopit, jaká to šíře a délka a výše a hloubka, ¹⁹a poznat Kristovu lásku, která převyšuje poznání, a tak byli naplněni až do vší plnosti Boží." (Ef 3:14-19).

Kdo by si mohl přát víc? Kristus, v němž [30] přebývá veškerá plnost božství tělesně, může přebývat v našich srdcích, abychom byli naplněni vší plností Boží. Jaké nádherné zaslíbení! On *"soucítí s našimi slabostmi"*. To znamená, že když přetrpěl všechno to, co dědí hříšné tělo, vše o tom ví. Se svými dětmi se ztotožňuje do té míry, že to, co doléhá na ně, působí stejně na Něj. Ví, kolik Boží moci je třeba, abychom odolali. Pokud upřímně toužíme zřici se *"bezbožnosti a světských žádostí"* (Tit 2:12) může a touží dát nám moc *"²⁰nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet,"* (Ef 3:20). Veškerá moc, která od přirozenosti přebývala v Kristu, může z milosti přebývat v nás, protože nám ji zdarma uděluje.

Ať tedy unavení, slabí a trápení hříchem naberou odvahu! Ať *"přijdou směle k trůnu milosti"*, kde jistě najdou milost na pomoc v pravý čas, protože náš Spasitel cítí tutéž potřebu, když vznikne. Soucítí *"s našimi slabostmi"*. Kdyby to bylo prostě tak, že trpěl před 1800 lety, mohli bychom se bát, že zapomněl na některou ze slabostí. Ale ne: totéž pokušení, které doléhá na tebe, tlačí i na Něho. Jeho rány jsou stále čerstvé a stále žije, aby se za tebe přimlouval.

Jaké nádherné možnosti má křesťan! Jaké výšky svatosti může [31] dosáhnout! Nezáleží na tom, jak moc Satan proti němu bojuje a útočí na něj tam, kde je tělo nejslabší. Křesťan může přebývat ve stínu Všemohoucího, naplněný Boží silou. Ten, který je silnější než Satan, může ustavičně přebývat v jeho srdci, takže dívaje se na Satanovy útoky jako z mocné pevnosti, může říci: *"Všechno mohu v Kristu, který mě posiluje"* (Fp 4:13).

7. Důležité praktické ponaučení

Naše uvažování o Kristu jako Bohu a Stvořiteli není jen krásná teorie, pouhé dogma. Každé učení Bible můžeme prakticky využít a také tak bychom ho měli i studovat. Nuže, nejprve se podívejme na vztah mezi tímto učením a ústředním přikázáním Božího zákona. V (Gn 2:1-3) nacházíme na závěr stvoření tato slova: *"¹Tak byla dokončena nebesa a země i všechny jejich zástupy. ²Sedmého dne Bůh dokončil své dílo, které konal, a sedmého dne přestal s veškerým svým dílem, které konal. ³Bůh sedmý den požehnal a posvětil ho, protože v něm přestal s veškerým svým dílem, které Bůh stvořil a učinil."* Totéž najdeme ve 4. přikázání (2 Moj 20:8-11).

[32] Zjistíme, což je i přirozené, že stejná Bytost, která tvořila i odpočívala. Ten, který šest dní tvořil zemi, si v sedmý den odpočinul, požehnal ho a posvětil. Už jsme však zjistili, že Bůh Otec stvořil světy skrze svého Syna Ježíše Krista, a že Kristus stvořil všechno, co existuje. Nevyhneme se tedy závěru, že to byl Kristus, kdo odpočíval v ten první sedmý den na sklonku šesti stvořitelských dní, a který ho požehnal a posvětil. A tak je sedmý den -

sobota - důrazně Pánovým dnem. Když Ježíš řekl dotěrným farizeům: ⁸*Vždyť Syn člověka je pánem soboty.*" (Mt 12:8), vyjádřil tím své panství nad stejným dnem, který navenek tak úzkostlivě dodržovali a udělal to slovy, která ukazují, že ho považuje za symbol své autority, což dokazuje skutečnost, že je větší než chrám. Sedmý den je proto Bohem ustanovený památník stvoření. Je to ten nejctěnější ze všech dní, neboť má zvláštní poslání: má přinést do mysli tvůrčí Boží moc, která je pro člověka důkazem Kristova božství. Když tedy Kristus řekl, že Syn člověka je pánem i soboty, nárokoval si vysokou poctu - nic méně než to, že je Stvořitel, a že sobota je památník Jeho božství.

Co tedy řekneme na často opakovaný názor, že Kristus změnil den sabatu ze dne, který připomíná dokončení stvoření [33] na den, který takový význam nemá? Prostě jen to, že kdyby měl změnit nebo zrušit sobotu, znamenalo by to zničit připomínku Jeho božství. Kdyby Kristus zrušil sobotu, anuloval by dílo svých vlastních rukou a šel tak sám proti sobě. A vnitřně rozdělené království nemůže obstát. Jenže Kristus "nemůže zapřít sám sebe", a proto nezměnil ani jednu čárku z toho, co sám ustanovil a co - vydáváje svědectví o Jeho božství - ukazuje, že je hoden cti nad všechny pohanské bohy. Pro Krista by bylo bývalo právě tak nemožné změnit sobotu, jako změnit skutečnost, že za šest dní stvořil všechny věci a v sedmém dni odpočinul.

A znovu: často opakovaná prohlášení, že Pán je Stvořitel, mají být zdrojem síly. Všimněte si spojení stvoření a vykoupění v 1. kapitole listu Koloským. Přečteme si 9.-19. verš, abychom to úplně pochopili:

⁹*Proto i my, od toho dne, kdy jsme to uslyšeli, nepřestáváme se za vás modlit a vyprošovat, abyste byli naplněni poznáním jeho vůle ve veškeré moudrosti a duchovním pochopení, ¹⁰abyste vedli život hodný Pána a ve všem se mu líbili, abyste nesli ovoce v každém dobrém skutku a rostli v poznání Boha ¹¹a abyste byli posilováni každou mocí podle síly jeho slávy k veškeré vytrvalosti a trpělivosti, s radostí ¹²vzdávající díky Bohu a Otci, který nás učinil způsobilými k účasti na podílu svatých ve světle. ¹³On nás vysvobodil z pravomoci temnoty a přenesl do království Syna své lásky, ¹⁴v němž máme skrze jeho krev vykoupění, [34] odpuštění hříchů. ¹⁵On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření, ¹⁶neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůny nebo panstva, vlády nebo autority; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. ¹⁷On je přede vším a všechno v něm spočívá. ¹⁸A on je hlavou těla, církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých, aby on sám zaujal ve všem první místo, ¹⁹neboť se Otci zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost"*

Není to náhoda, že toto nádherné prohlášení o Kristu jako Stvořiteli je spojeno s tvrzením, že v Něm máme vykoupění. Vůbec ne. Když apoštol vyjadřuje svou touhu, abychom byli "posilováni silou Jeho slávy," dává nám vědět, co je to ta síla Jeho slávy. Když nám říká o vykoupění z moci temnoty, oznamuje nám cosi o moci Vysvoboditele. Pro naši útěchu nám říká, že hlavou církve je Stvořitel všeho. Říká nám, že On vše udržuje svým mocným slovem (Žd 1:3), abychom mohli spočinout v jistotě, že "Ruka, která nese celou přírodu, bude dobře hlídat i Jeho děti."

Všimněte si spojení z Iz 40:26. Tato kapitola představuje nádhernou moudrost a moc Krista, který volá všechny nebeské zástupy podle jména a udržuje je na svých místech svou velkou mocí a silou a [35] pak se ptá: ²⁷*Proč říkáš, Jákobe, proč povídáš, Izraeli: Má cesta je před Hospodínem ukryta a mé právo mému Bohu uniká? ²⁸Což to nevíš? Cožpak jsi neslyšel, že věčný Bůh, Hospodin, Stvořitel končin země, neochabne ani se neunaví? Jeho rozumnost je nevyzpytatelná. ²⁹Unavenému dává sílu a bezmocného zahrnuje zdatností."* (Iz 40:27-29). Jeho moc je ve skutečnosti schopnost stvořit všechno z ničeho, proto může dělat zázraky skrze ty,

kteří nemají sílu. Může probudit sílu v slabosti. Všechno to, co nám udržuje v mysli Kristovu tvůrčí moc, musí mít jistě za následek obnovu naší duševní síly a odvahy.

A přesně toto je záměrem soboty. Přečtěte si 92. Žalm s názvem Žalm sobotního dne. Toto jsou první verše: ²*Je dobré vzdávat Hospodinu díky a opěvovat tvé jméno, ó Nejvyšší, ³zvěstovat z rána tvé milosrdenství a v noci tvou věrnost ⁴při desetistrunném nástroji, při harfě a při znění lyry. ⁵Hospodine, svým dílem mi působíš radost, já sám nad skutky tvých rukou." (Ž 92:2-5).*

Co to má společného se sobotou? Jen toto: sobota (sabat) je památkem stvoření. Hospodin říká: ¹²*Dal jsem jim také své soboty, aby se staly znamením mezi mnou a jimi, aby poznali, že já Hospodin [36] je posvěcuji." (Ez 20:12).* Žalmista prožíval sobotu tak, jak to Bůh zamýšlel: uvažoval o stvoření a o Boží zázračné moci a dobrotě, která se v Něm projevila. A pak, když na to tak myslel, si uvědomil, že Bůh, který odívá lilie slávou převyšující slávu Šalomouna, se mnohem více stará o své inteligentní stvoření. A když se podíval na nebesa, která ukazují Boží moc a slávu a uvědomil si, že byla stvořeny z ničeho, napadla ho povzbuzující myšlenka, že stejná moc bude působit v něm, aby ho vysvobodila z lidské slabosti. Proto se těšil z díla Božích rukou a jásal nad Ním. Poznání Boží moci, které nabyl uvažováním o stvoření, ho naplnilo odvahou, když si uvědomil, že má k dispozici tutéž moc. Vírou se jí zmocnil a skrze ni zvítězil. A to je záměr soboty: má člověku přinést spásné poznání Boha.

Stručně řečeno, obsah je tento:

1. Víru v Boha vyvolává poznání Jeho moci. Nedůvěra k Němu znamená, že neznáme Jeho schopnosti splnit svá zaslíbení. Naše víra v něho musí být úměrná našemu skutečnému poznání Jeho moci.

2. Rozumné uvažování o Božím stvoření v nás vytváří správnou představu o Jeho moci, neboť Jeho věčná moc a božství se chápou z věcí, které stvořil (Ř 1:20.3). Víra [37] dává vítězství (1 J 5:4); proto - jelikož víra je z poznání Boží moci z Jeho slova a věcí, které stvořil - vítězíme neboť jásame skrze díla Jeho rukou. Pokud tedy křesťan náležitě zachovává sobotu, památník stvoření, je pro něj zdrojem velkého posílení v boji.

Toto je význam (Ez 20:12.) ¹²*Dal jsem jim také své soboty, aby se staly znamením mezi mnou a jimi, aby poznali, že já Hospodin je posvěcuji." To znamená, že když víme, že naše posvěcení je Boží vůlí (1 Te 4:3; 5:23-24), prostřednictvím řádným zachováváním soboty, poznáváme Boží moc, vynaloženou na naše posvěcení. Stejná moc, která stvořila světy, posvěcuje ty, kteří se poddávají Boží vůli. Když tuto myšlenku plně pochopíme, musí přinést radost a útěchu v Bohu upřímné duši. V jejím světle můžeme ocenit sílu. Iz 58:13-14:*

¹³*Jestliže odvrátíš svou nohu od pošlapávání soboty, od konání svých zálib v můj svatý den, a nazveš sobotu rozkošnou a svatý den Hospodinův ctihodným a budeš ho ctít tak, že nebudeš konat své cesty, nebudeš hledat své záliby a mluvit planá slova, ¹⁴potom budeš mít rozkoš v Hospodinu a nechám tě jezdit na návrších země a budu tě krmit dědictvím tvého otce Jákoba, neboť ústa Hospodinova promluvila."*

Pokud se tedy sobota zachovává podle Božího [38] plánu, jako památník Jeho tvůrčí moci, který přivádí na mysl Boží moc, vynaloženou na spásu Jeho lidu, pak se duše, jásajícím nad dílem Jeho rukou, musí radovat v Pánu. A tak je sobota velkým opěrným bodem pro páku víry, která povznáší duši do výšin Božího trůnu, aby s Ním měla společenství.

Zkrátka a stručně to můžeme říci takto: Pánova věčná moc a božství jsou zjeveny ve stvoření (Ř 1:20). Právě schopnost tvořit je měřítkem Boží moci. Ale evangelium je Boží moc ke spasení (Ř 1:16), proto nám jednoduše odhaluje moc, použitou na stvoření světů a nyní vynakládanou na spásu lidí. V každém případě je to jedna a tatáž moc.

Ve světle této velké pravdy není místo pro spor o tom, zda je vykoupení větší než stvoření, protože vykoupení je stvoření (viz 2K 5:17; Ef 4:24). Moc vykoupení je moc stvoření; Boží spásná moc je moc, která může vzít lidskou nicotu a stvořit z ní to, čím bude po celé věky k chvále slávy milosti Boží. ¹⁹*Proto i ti, kteří trpí podle vůle Boží, ať v konání dobra svěří své duše věrnému Stvořiteli.*" (1 Pt 4:19). [39]

8. Kristus - Zákonodárce

²²*Neboť Hospodin je náš soudce, Hospodin je náš zákonodárce; Hospodin je náš král, on nás zachrání.*" (Iz 33:22).

Nyní budeme uvažovat o Kristově dalším charakteristickém znaku, který přirozeně vyplývá z Jeho postavení Stvořitele. Ten, kdo tvoří, musí mít totiž jistě právo vést a řídit. U J 5:22-23 čteme slova, že ²²*Otec ani nikoho nesoudí, ale všechn soud svěřil Synu, ²³aby všichni ctíli Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí Otce, který ho poslal.*" Tak, jak je Kristus zjevením Otce ve stvoření, je jím i v dávání a provádění zákona. Jako důkaz postačí několik textů z Písma.

V 4 Moj 21:4-6 máme částečný záznam události, která se odehrála během pobytu Izraelců na poušti. Přečtěme si ho: ⁴*Pak vyrazili z hory Hóru směrem k Rákosovému moři, aby obešli edómskou zemi. Lid se stal cestou netrpělivý. ⁵Lid mluvil proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proč jste nás vyvedli z Egypta, abychom zemřeli v pustině? Vždyť tu není chléb ani voda. Znechutíli jsme si tuto mizernou stravu. ⁶Hospodin poslal na lid ohnivý hady a ti lid kousali. Mnoho lidu z Izraele pomřelo.*" Lidé reptali proti Bohu a proti Mojžíšovi, říkali: [40] Proč jste nás vyvedli na poušť? Kritizovali svého Vůdce, a proto je ničili hadi. A teď si přečtěme slova apoštola Pavla o téže události:

⁹*Ani nepokoušejme Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a hynuli od hadího uštknutí.*" (1 Kor 10:9).

Co to dokazuje? Že Vůdcem, proti němuž reptali, byl Kristus. Dále to dokazuje skutečnost, že když Mojžíš sdílel osud s Izraelem a odmítl nazývat se synem faraónovy dcery, považoval Kristovo pohanění za větší bohatství než poklady Egypta (Žd 11:26). Čti i 1 Kor 10:4, kde Pavel říká, že otcové ⁴*všichni pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus.*" Takže Vůdcem Izraele z Egypta byl Kristus.

Třetí kapitola listu Židům objasňuje totéž. Říká nám, abychom uvažovali o Apoštolovi a Knězi našeho vyznání, Kristu Ježíši, který byl věrný v celém Jeho domě, ne jako sluha, ale jako Syn nad Jeho vlastním domem (1.-6. verš). Potom nám říká, že my jsme Jeho dům, pokud se přidržíme naší důvěry až do konce. Proto nás svatý Duch nabádá, abychom nezatvrzovali svá srdce tak jako otcové na poušti. ¹⁴*Vždyť jsme se stali účastníky Krista, pokud ten původ jistoty zachováme pevný až do konce. ¹⁵Když se říká: [41] „Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce jako při onom rozhořčení, ¹⁶kdo jsou ti, kteří slyšeli a způsobili rozhořčení? Což to nebyli všichni ti, kdo vyšli z Egypta skrze Mojžíše? ¹⁷Na koho se hněval čtyřicet let? Zdali ne na ty, kteří zhřešili a jejichž mrtvoly padly v pustině?"* (Žd 3:14-17). Kristus je tu znovu představen jako Vůdce a Velitel Izraele během jejich 40-letého pobytu na poušti.

Totéž nám ukazuje Joz 5:13-15, kde nám říká, že muž s vytaženým mečem v ruce, jehož viděl Jozue u Jericha, odpověděl na jeho otázku: *"Patříš k nám nebo k našim nepřátelům?"* Slovy: *"Ne; jsem vůdcem voje Hospodinova; právě teď jsem přišel."* Skutečně nikdo nebude pochybovat o tom, že skutečným Vůdcem Izraele, ačkoli neviditelným, byl Kristus.

Mojžíš, viditelný vůdce Izraele, ²⁷*odolal, jako by viděl Neviditelného.*" (Žd 11:27). Byl to Kristus, kdo pověřil Mojžíše, aby šel a vysvobodil Jeho lid. Nyní si přečteme 2 Moj 20:1-3: ¹*Potom Bůh vyhlásil všechna tato slova. Řekl: ²Já Hospodin jsem tvůj Bůh, který jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. ³Nebudeš mít jiné bohy vedle mne.*" Kdo vyslovil tato slova? Ten, který je vyvedl z Egypta. A kdo byl Vůdcem Izraele na cestě z Egypta? Kristus. Kdo tedy přednesl zákon z vrchu Sinaj? Kristus, odlesk Otcovy slávy a obraz Jeho [42] Osoby, který je zjevením Boha člověku. Byl to Stvořitel všech věcí a Ten, komu byl svěřen všechen soud.

Můžeme to dokázat i jinak. Když přijde Pán, přijde s křikem (1 Te 4:16), který pronikne hroby a vzbudí mrtvé (J 5:28-29). ³⁰*Hospodin zařve z výšiny, ze svého svatého příbytku vydá svůj hlas, hlasitě zařve nad svou pastvinou, rozkřičí se jako ti, kdo lisují hrozny, na všechny obyvatele země. ³¹Hukot proniká až do končin země, protože Hospodin vede spor s národy, soudí každé tělo a ničemy vydá meči, je Hospodinův výrok.*" (Jer 25:30-31). Když to porovnáme se Zj 19:11-21, kde Kristus jako Vůdce nebeských armád, Boží Slovo, Král králů a Pán pánů, vychází šlapat vinný lis s vínem planoucího hněvu všemohoucího Boha a ničt všechny bezbožné, zjistíme, že je to Kristus, kdo zahřmí ze svého příbytku na všechny obyvatele země, když má spor s národy. Joel přidává další postřeh, když říká: ¹⁶*Hospodin zařval ze Sijónu, z Jeruzaléma vydal svůj hlas, nebesa i země se třesou.*" (Joel 4:16).

Z těchto textů - a mohli bychom přidat další - se dozvídáme, že když Pán přijde vysvobodit svůj lid, promluví hlasem, [43] který zatřese zemí a nebem - ²⁰*Země se bude velmi potácet, jako opilec, bude se klátit jako strážní budka; těžce na ni dolehne její přestoupení. Padne a již nepovstane.*" (Iz 24:20) a *"nebesa se s rachotem pomínou"* (2 Pt 3:10). Nyní si přečteme Žd 12:25-26: ²⁵*Hleďte, ať neodmítnete toho, kdo mluví. Neboť jestliže neunikli oni, když odmítli toho, který k nim promlouval na zemi, tím spíše neunikneme my, odvrátíme-li se od toho, kdo mluví z nebes. ²⁶Jeho hlas tehdy zatřásl zemí, a nyní zaslíbil říka: ‚Já ještě jednou zatřesu‘ nejenom ‚zemí‘, ale i ‚nebem‘.*"

Bylo to při vyhlášení zákona ze Sinaje, když Hlas mluvící na zemi zatřásl zemí (Ex 19:18-20; Žd 12:18-20). Tato událost díky své vznešenosti neměla a ani nebude mít obdoby, dokud nepřijde Pán se všemi nebeskými anděly spasit svůj lid. Ale všimněte si, že tentýž hlas, který tehdy otřásl zemí, zatřese v době příchodu nejen zemí, ale i nebem. Viděli jsme, že to je Kristův hlas, který zazní s takovou silou, že otřese nebem a zemí, když bude vést svůj spor s národy. Proto je ukázáno, že hlas, který bylo slyšet ze Sinaje hlásat deset přikázání, patřil Kristu. Není to víc, než co by přirozeně vyplynulo z toho, co jsme se dozvěděli o Kristu jako Stvořiteli a Tvůrci soboty.

Skutečnost, že Kristus je součástí božství a má všechny vlastnosti Boha, že je jako Stvořitel [44] a Zákonodárce ve všech ohledech roven Otcovi, je skutečně jediná síla, jaká existuje ve smíření. Jen ona jediná umožňuje vykoupení. Kristus zemřel, *"aby nás přivedl k Bohu"* (1 Pt 3:18), ale kdyby mu chyběla jedna jota z rovnosti s Bohem, nebyl by nás mohl k Němu přivést. Božství znamená mít vlastnosti božstva. Kdyby Kristus nebyl Božský (od Boha pocházející), měli bychom jen lidskou obět. Ta by však nic neznamenala, ačkoli by bylo zaručeno, že Kristus je největší stvořená inteligence ve vesmíru. V tom případě by byl poddaným, kvůli věrnosti zákonu, neschopný udělat něco víc než jen svou vlastní povinnost. Nemohl by mít žádnou spravedlnost, kterou by uděloval druhým. Mezi nejvyšším andělem, jaký byl kdy stvořen a Bohem je nekonečná vzdálenost; proto i ten nejvyšší anděl nemohl pozvednout padlého člověka a učinit ho účastníkem Božské přirozenosti. Andělé mohou sloužit, vykoupit může jen Bůh. Díky Bohu, že jsme spaseni *"vykoupením v Kristu Ježíši"*

(Ř 3:24), ve kterém tělesně⁵ přebývá veškerá plnost božství, a který tedy může dokonale spasit ty, kteří přicházejí k Bohu skrze Něho (Žd 7:25).

Tato pravda nám pomáhá dokonaleji pochopit důvod, proč je Kristus nazýván Boží Slovo. On je Ten, skrze kterého se lidem oznamuje Boží vůle a moc. Je takřkajíc Božími ústy, zjevením božství. Hlásá nebo oznamuje Boha člověku. Otcí se zalíbilo, aby v Něm přebývala veškerá plnost, a proto Otec [45] není odsunut na vedlejší místo, jak si někteří myslí, když je Kristus vyvýšený jako Stvořitel a Zákonodárce, protože Otcova sláva září přes Syna. Bůh je znám jen skrze Krista, proto je očividné, že Otec nemůže být uctěn tak, jak by měl být těmi, kteří nevyvyšují Krista. Jak řekl samotný Kristus: ²³*"Kdo nectí Syna, nectí Otce, který ho poslal."* (J 5:23). Ptáte se, jak mohl být Kristus Prostředníkem mezi Bohem a člověkem a také Zákonodárcem? Nemusíme vysvětlovat, jak je to možné, musíme jen přijmout záznam Písma, že je to tak. A právě tato skutečnost dává sílu učení o smíření. Hříšnickova jistota plného a bezplatného odpuštění spočívá ve skutečnosti, že samotný Zákonodárce, ten, proti němuž se vzbouřil, a kterým pohrdl, je Ten, který dal sám sebe za nás. Jak může někdo pochybovat o čestnosti Božího záměru nebo o Jeho dokonalé dobré vůli vůči lidem, když dal sám sebe za jejich vykoupění? Nemysleme si, že Otec a Syn byli v tomto řízení oddělení. Byli v něm zajedno, právě tak, jako ve všem ostatním. Byla mezi nimi rada pokoje (Zach 6:12-13) a dokonce, když byl jednorozený Syn zde na zemi, byl v lůně Otce.

Jaký nádherný projev lásky! Nevinný trpěl za vinné, spravedlivý za nespravedlivé, Stvořitel za stvoření, Tvůrce [46] zákona za přestupníky, král za své vzbouřené poddané! Protože Bůh neušetřil svého vlastního Syna, ale zadarmo ho vydal za nás všechny - protože Kristus dobrovolně dal sám sebe za nás - jak by nám s Ním nedal všechno?

Nekonečná Láska nemohla najít žádný větší projev sebe samé. Pan může oprávněně říci: ⁴*"Co ještě se mělo udělat pro mou vinici, co jsem v ní neudělal?"* (Iz 5:4).

9. Spravedlnost od Boha

³³*"Hleďte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno."* (Mt 6:33).

Ježíš říká, že spravedlnost od Boha je jediná věc, o kterou máme v tomto životě prosit. Potrava a oblečení jsou v porovnání s ní vedlejší záležitosti. Bůh je pořídí jako samozřejmost, takže si kvůli nim není třeba dělat úzkostlivé starosti a trápit se, ale zabezpečení Božího království a Jeho spravedlnosti by mělo být jediným cílem života.

V 1K 1:30 je nám řečeno, že Kristus se stal pro nás spravedlností i moudrostí, a protože je moudrostí od Boha a přebývá v Něm tělesně veškerá plnost božství, je zjevné, že spravedlnost, kterou se pro nás stal, je Boží spravedlnost. Nuže podívejme se, co je vlastně zač.

V Ž 119:172 oslovuje žalmista Pána takto: ¹⁷²*"Ať můj jazyk promlouvá tvé slovo, protože všechny tvé příkazy jsou spravedlivé."* [47] Příkázání jsou spravedlností, nejen abstraktně, ale jsou spravedlností Boží. Jako důkaz si přečtíme tento text:

⁶*"Pozvedněte své oči k nebesům a pohleďte na zemi dole, neboť nebesa se rozplynou jako kouř a země zvětší jako oděv a její obyvatelé právě tak zemřou; moje záchrana však zůstane navěky a moje spravedlnost nepomine. ⁷Slyšte mne vy, kdo znáte spravedlnost, lide, v jehož srdci je můj zákon: Nebojte se lidského posměchu, jejich hanobení se neděste."* (Iz 51:6-7).

⁵ Koloským 2:9

Co se z toho dozvídáme? Že ti, kteří znají Boží spravedlnost, jsou ti, kteří mají v srdci Jeho zákon a tedy Boží zákon je Boží spravedlností.

To můžeme také dokázat takto: *"Každá nepravost je hřích"* (1 J 5:17). *"Každý, kdo páchá hřích, dělá i proti zákonu, a hřích je přestoupením zákona"* (1 J 3:4). Hřích je přestoupení zákona a je to také nespravedlnost; proto jsou hřích a nespravedlnost totožné. Ale pokud je nespravedlnost přestoupením zákona, pak spravedlnost musí být poslušnost zákonu. Dejme si toto tvrzení do matematické podoby:

Nespravedlnost = hřích (1 J 5:17).
Přestoupení zákona = hřích (1 J 3:4).

Proto podle principu, že dvě věci, které se rovnají jedné a téže věci se rovnají i sobě navzájem, dostaneme:

Nespravedlnost = přestoupení zákona [48]

což je negativní rovnice. Když totéž řekneme v kladném smyslu, vypadalo by to takto:

Spravedlnost = poslušnost zákona.

O který zákon jde, jehož uposlechnutí je spravedlnost a neposlušnost hřích? Je to ten zákon, který říká: *"Nepožádáš,"* neboť apoštol Pavel nám říká, že tento zákon ho usvědčil z hříchu (Ř 7:7). Zákon deseti přikázání je tedy měřítkem Boží spravedlnosti.

Je to Boží zákon a spravedlnost, proto to musí být Boží spravedlnost. Jiná spravedlnost vlastně neexistuje.

Zákon je spravedlností od Boha, popis Jeho charakteru, proto snadno pochopíme, že bát se Boha a dodržovat Jeho přikázání, je celou povinností člověka (Kaz 12:13). Ať si nikdo nemyslí, že jeho povinnost bude omezená, když se omezí na deset přikázání, neboť ty jsou "nadměru široké." *"Zákon je duchovní"* a zahrnuje mnohem více než postřehne běžný čtenář. *"Tělesný člověk nepřijímá věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože se posuzují duchovně"* (1 Kor 2:14). Nesmírnou šířku Božího zákona si mohou uvědomit jen ti, kteří o něm uvažovali na modlitbě. Postačí několik textů z Písma, které nám z té šířky něco ukáží.

Ježíš řekl v kázání na hoře: ²¹*Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: [49] , Nezavraždíš. ' Kdo by zavraždil, propadne soudu. 22Já vám však pravím, že soudu propadne každý, kdo se bez příčiny hněvá na svého bratra. Kdo by svému bratru řekl: ,Raka' (hlupák) propadne veleradě. Kdo by mu řekl: ,Blázne', propadne ohnivě Gehenně."* (Mt 5:21-22). A zase: ²⁷*Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: , Nezcizoložíš. ' 28Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu tak, že po ní zatouží, již s ní zcizoložil ve svém srdci."* (verše 27-28).

To neznamená, že přikázání "nezabiješ" a "nesesmilníš" jsou nedokonalé nebo že Bůh nyní od křesťanů vyžaduje vyšší stupeň morálky než od lidí, kteří se jmenovali Židé. Vyžaduje totéž od všech lidí všech věků. Spasitel jednoduše vysvětlil tato přikázání a ukázal jejich duchovnost. Na nevyslovené obvinění farizeů, že ignoruje a podkopává morální zákon odvětil slovy, že přišel zákon naplnit (Mt 5:17) a ne ho zrušit. A pak vyložil skutečný význam zákona způsobem, který je usvědčil z toho, že zákon zanedbávají a nedodržují. Ukázal, že už i

pohled nebo myšlenka mohou být porušením zákona, a že skutečně rozeznává myšlenky a úmysly srdcí.⁶

[50] Kristus zde nezjevil novou pravdu, ale jen vynesl na světlo starou a rozvinul ji. Zákon znamenal přesně tak hodně, když ho hlásal ze Sinaje, jako když ho vykládal na hoře v Judsku. Když hlasem, který otrásl zemí řekl "*nezabiješ*", myslel tím: "Nebudeš přechovávat hněv v srdci, nebudeš si hovět v závisti, svárech nebo něčem, co třeba i jen zdaleka připomíná vraždu." Všechno toto a ještě mnohem více je obsaženo ve slově "*nezabiješ*". A toto učila inspirovaná slova Starého zákona, protože Šalomoun ukázal, že zákon se zabývá věcmi neviditelnými právě tak, jako viditelnými, když napsal:

¹³*Slovo na závěr všeho, co bylo řečeno: Boha se boj a jeho příkazy zachovávej, protože toto se týká každého člověka. ¹⁴Vždyť Bůh každé dílo přivede na soud se vším, co je skryto, ať dobrým nebo zlým.*" (Kaz 12:13-14).

Obsah je tento: soud přijde na každou tajnou věc. Boží zákon je měřítkem soudu - určuje kvalitu každého skutku, ať už dobrého nebo špatného. Proto zakazuje zlo v myšlenkách i činech. Závěr všeho tedy je, že Boží přikázání obsahují celou povinnost člověka.

Vezměte si první přikázání: "*Nebudeš mít jiných bohů přede mnou*". Apoštol nám říká o některých, "*jejichž bohem je jejich břicho*" (Fp 3:19). Jenže nenasytlost a nestřídmost jsou sebevraždou a tak [51] zjišťujeme, že první přikázání se promítá do šestého. Jenže to není všechno, protože nám říká i to, že lakomství je modloslužba (Kol 3:5). Desáté přikázání nemůžeme porušit bez porušení prvního a druhého. Jinými slovy, desáté přikázání se shoduje s prvním a konstatujeme, že dekalog je kruh s obvodem velkým jako vesmír, který v sobě obsahuje morální povinnost každého stvoření. Je zkrátka měřítkem spravedlnosti Boha, přebývajícím ve věčnosti.

Když je to tak, pak je prohlášení, že ¹³*ospravedlnění budou ti, kdo jej (zákon) plní.*" (Ř 2:13) očividně správné. Ospravedlnit znamená udělat spravedlivým nebo ukázat, že člověk je spravedlivý. Je zjevné, že dokonalá poslušnost vůči dokonale spravedlivému zákonu by vytvořila spravedlivého člověka. Bůh zamýšlel, aby takovou poslušnost vůči zákonu vykazovala všechna stvoření a tímto způsobem měl zákon vést k životu (Ř 7:10).

Ale pro toho, kdo je považován za "toho, kdo zákon plní" by bylo nutné, aby zákon dodržoval v nejplnější míře v každém okamžiku svého života. Kdyby se mu to nepodařilo, nedalo by se o něm říci, že uposlechl zákon. Nemohl by být činitelem zákona, kdyby ho byl plnil pouze částečně. Je proto smutným faktem, že v celém lidstvu není žádných činitelů zákona, neboť jak Židé, tak pohané jsou ⁹*všichni pod mocí hříchů*, ¹⁰*jak je napsáno: „Není spravedlivého, není ani jednoho, ¹¹není, kdo by rozuměl, [52] není, kdo by horlivě hledal Boha. ¹²Všichni se odchýlili, společně se stali nepotřebnými, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.*" (Řím 3:9-12). Zákon svědčí proti všem, kteří jsou v okruhu jeho působnosti a na celém světě není ani jeden, kdo by mohl otevřít ústa, aby se zbavil obvinění hříchů, které proti němu vznáší. Všechna ústa jsou zavřená a celý svět stojí vinen před Bohem (v. 19), "*neboť všichni zhřešili a postrádají Boží slávu.*" (v. 23).

Proto, ačkoli ¹³*ospravedlnění budou ti, kdo jej (zákon) plní,*" je právě tak zřejmé, že "*ze skutků Zákona nebude před ním ospravedlněn žádný člověk*" (v. 20). Zákon, který je "svatý, spravedlivý a dobrý," nemůže ospravedlnit hříšníka. Jinými slovy, spravedlivý zákon nemůže prohlásit za nevinného toho, kdo jej porušuje. Zákon, který by ospravedlnil hříšníka, by byl špatný zákon. Zákonu by se nemělo nadávat proto, že nemůže ospravedlnit hříšníky. Naopak, měl by se kvůli tomu vychvalovat. Fakt, že zákon neprohlásí hříšníka za spravedlivého - že neřekne, že lidé ho zachovali, když ho porušili - je sám o sobě dostatečným

⁶ Židům 4:12

důkazem toho, že je dobrý. Lidé tleskají neúplatnému pozemskému soudci, který nebere úplatky a neprohlásí vinného za nevinného. Bezpochyby by měli vyvýšit Boží zákon, který neponese falešné svědectví. Je dokonale [53] spravedlivý, a proto je nucen prohlásit smutnou skutečnost, že ani jeden z Adamova pokolení nenaplnil jeho požadavky.

Ba co víc, to, že dodržovat zákon je prostě povinností člověka ukazuje, že když ho člověk v malém detailu neuspokojí, už nikdy to nenapraví. Požadavky každého nařízení zákona jsou takové široké - celý zákon je takový duchovní - že ani anděl nemůže udělat víc, než ho jednoduše poslouchat. Ba co víc, zákon je Boží spravedlností - popisem Jeho charakteru - a protože ten nemůže být jiný, než jaký je, vyplývá z toho, že ani Bůh samotný nemůže být lepší než míra Jeho dobroty požadovaná Jeho zákonem. Nemůže být lepší než je a zákon hlásá, co je. Jaká je tedy naděje, že ten, kdo selhal, byť jen v jednom nařízení, může přidat dostatek dobroty navíc, aby naplnil míru? Ten, kdo se o to pokouší, klade si nesplnitelný úkol, že bude lepší než požaduje Bůh, ba dokonce lepší než Bůh sám.

Jenže lidé neselhali pouze v drobnosti. Selhali v každém detailu. ¹²*Všichni se odchýlili, společně se stali nepotřebnými, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.*" (Řím 3:12). A nejen to, pro padlého člověka s jeho oslabenou silou je nemožné, aby provedl co jen jediný skutek odpovídající dokonalému měřítku. Toto tvrzení nepotřebuje žádný další důkaz kromě opětovného vyhlášení, že zákon je [54] měřítkem Boží spravedlnosti. Jistě není nikdo tak troufalý, aby tvrdil, že některý skutek v jeho životě byl nebo by mohl být tak dobrý, jako by ho provedl samotný Pán. Každý musí říci se žalmistou: ²*Pane, ty jsi mé dobro, mimo tebe žádné nemám.*" (Ž 16:2).

Totéž říkají přímé výroky Písma. Kristus, který ²⁵*a nepotřeboval, aby mu někdo vydal svědectví o člověku. Sám totiž věděl, co je v člověku.*" (J 2:25), řekl: ²¹*Neboť zevnitř ze srdce lidí vycházejí zlé myšlenky, smilstva, krádeže, vraždy, 22cizoložství, hrabivost, špatnosti, lest, bezuzdnost, závist, urážky, pýcha, poštilost. 23Všechny tyto špatnosti vycházejí zevnitř a znečišťují člověka.*" (Mk 7,21-23). Jinými slovy, je snazší dělat špatně jak dobře a věci, které člověk přirozeně dělá, jsou špatné. Zlo přebývá uvnitř a je součástí bytosti. Proto apoštol říká: ⁷*Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. 8Ti, kteří jsou v těle, se Bohu líbit nemohou.*" (Ř 8:7-8). A zase: ¹⁷*Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu, neboť stojí navzájem proti sobě, abyste nečinili to, co byste chtěli.*" (Gal 5:17). Zlo je součástí samotné přirozenosti člověka, každý ho dědí z dlouhé linie hříšných předků. Proto je očividné, že spravedlnost, která z něj pochází, [55] musí být jen jako "poskvrněné roucho" (Iz 64:5) v porovnání s neposkvrněným rouchem Boží spravedlnosti.

Spasitel působivě ilustruje nemožnost dobrých skutků vystupujících z hříšného srdce slovy: ⁴⁴*Každý strom se pozná po svém ovoci. Vždyť z trní nesbírají fíky ani z trnitého keře nesklízají hrozny. 45Dobry člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce dobré a zly člověk vynáší ze zlého pokladu svého srdce zlé; neboť jeho ústa mluví z přebytku srdce.*" (Lk 6:44-45). Čili člověk nemůže dělat dobro, dokud se nejprve nestane dobrým. Skutky provedené hříšníkem nemají tedy žádný efekt a neučiní ho spravedlivým, právě naopak: přicházejí ze špatného srdce, a proto jsou špatné a tak ještě přidávají k jeho hříšnosti. Ze špatného srdce může vyjít jen zlo a znásobené zlo nemůže provést ani jeden dobrý skutek. Je proto zbytečné, aby si špatný člověk myslel, že se stane spravedlivým svým vlastním úsilím. Nejdříve se musí stát spravedlivým, až potom může dělat dobro, které se od něj vyžaduje, a které chce dělat.

Věc se má tedy takto: 1) Boží zákon je dokonalá spravedlnost a od každého, kdo má vstoupit do nebeského království se požaduje dokonalý soulad s ním. 2) Ale zákon nemůže udělit žádnému člověku ani částku spravedlnosti, protože všichni jsou hříšníci a nedokáží vyhovět jeho [56] požadavkům. Nezáleží na tom, jak usilovně a jak horlivě člověk pracuje; nic z toho, co může udělat, nenaplní míru požadavků zákona. Je příliš vysoko, aby na něj dosáhl,

nemůže dostat spravedlnost ze zákona. ²⁰*Ze skutků Zákona nebude před ním ospravedlněn žádný člověk, neboť skrze Zákon je poznání hříchu.*" (Řím 3:20). Jaký žalostný stav! Musíme mít spravedlnost ze zákona, jinak nemůžeme vejít do nebe. A přece: zákon nemá spravedlnost pro nikoho z nás. Ani když se budeme vytrvale a energicky snažit, neposkytne ani nejmenší část té svatosti, bez níž nikdo neuvidí Pána.

Kdo tedy může být spasen? Existuje vůbec něco takového jako spravedlivý člověk? Ano, neboť Bible o nich často mluví. Svědčí o Lotovi jako o "tom spravedlivém člověku." Říká: ¹⁰*O spravedlivém řekněte, že mu bude dobře, protože bude jíst ovoce svých činů.*" (Iz 3:10), čímž naznačuje, že budou existovat spravedliví, kteří přijmou odměnu a jasně hlásá, že nakonec bude existovat spravedlivý národ: ¹*V onen den se bude v judské zemi zpívat tato píseň: Máme pevné město, Bůh připravil záchranu, hradby a val. ²Otevřete brány, ať vejde spravedlivý národ, který zachovává věrnost.*" (Iz 26:1-2). David říká: *"Tvůj zákon je pravda"* (Ž 119:142). Je to nejen pravda, ale součet vší pravdy. Národ, který tu pravdu dodržuje, bude v důsledku toho národem, který dodržuje [57] Boží zákon. Takoví budou plnit Jeho vůli a vejdou do nebeského království (Mt 7:21).

10. Hospodin naše spravedlnost

Otázka tedy zní, jak se dá získat spravedlnost, potřebná k povolení vstupu do města? Odpověď na ni je velkým dílem evangelia. Takže se podívejme na názorný příklad o ospravedlnění nebo udělení spravedlnosti. Pomůže nám lépe pochopit teorii. Najdeme ho u Lk 18:9-14:

⁹*A těm, kteří spoléhali na sebe, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl toto podobenství: ¹⁰„Dva lidé vystoupili do chrámu, aby se pomodlili: jeden byl farizeus, druhý celník. ¹¹Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, lupiči, nespravedliví, cizoložníci, nebo i jako tento celník. ¹²Postím se dvakrát týdně a dávám desátky ze všeho, co získávám.‘ ¹³Avšak celník, který stál opodál, nechtěl ani oči k nebi pozdvihnout; bil se do prsou a říkal: ‚Bože, projev milost mně hříšnému.‘ ¹⁴Pravím vám, že ten sestoupil do svého domu ospravedlněn spíše než onen farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude pokořen, kdo se však pokořuje, bude povýšen."*

Vidíme zde, jak můžeme či nemůžeme dosáhnout spravedlnost. Farizeové nevymřeli: dnes je mnoho takových, kteří očekávají, že získají spravedlnost svými vlastními dobrými skutky. Věří sami sobě, že jsou spravedliví. Ne vždy se tak otevřeně chvástají svou dobrotou, ale jinými způsoby ukazují, že [58] se spoléhají na svou vlastní spravedlnost. Ducha farizejství - ducha, který vypočítává Bohu vlastní dobré skutky jako důvod přízně - najdeme mezi těmi, co o sobě prohlašují, že jsou křesťané a cítí se sklíčeně kvůli svým hříchům, snad právě tak často jako kdekoliv jinde. Vědí, že zhřešili a cítí se odsouzení. Truchlí nad svým hříšným stavem a žal nad svou slabostí. Jejich svědectví se nikdy nepozdvihnou nad tuto úroveň. Od studu se často vyhýbají mluvení na společenském setkání a často se neodvážejí přiblížit k Bohu na modlitbě. Když zhřešili ve větší míře než obvykle, nějaký čas se nemodlí, dokud nepomine pronikavé vědomí jejich selhání, nebo dokud si nemyslí, že ho už odčinili zvláštním dobrým chováním. Čeho je to projevem? Toho farizejského ducha, který by Bohu stavěl na odiv svou vlastní spravedlnost; který před Něho nepřijde, pokud se nemůže opírat o klamnou oporu své vlastní domnělé dobroty. Chtějí být schopni říci Pánu: "Podívej se, jaký dobrý jsem byl těchto posledních několik dní! Teď mě jistě přijmeš."

Jaký je výsledek? Člověk, který věřil ve svou vlastní spravedlnost, neměl žádnou, dokud ten, který se se zkroušeným srdcem modlil *"Bože, buď milostiv mně hříšnému"* odešel domů jako spravedlivý. Kristus říká, že odešel ospravedlněn neboli učiněn spravedlivým. [59]

Všimněte si, že celník udělal něco víc, než jen naříkal nad svou hříšností: žádal o milosrdenství. Co je to milosrdenství? Nezasloužená přízeň. Je to ochota zacházet s člověkem lépe, než si zaslouží. Inspirované Slovo hovoří o Bohu: *"¹¹Vždyť jak vysoko jsou nebesa nad zemí, tak mocné je jeho milosrdenství nad těmi, kdo se ho bojí."* (Ž 103:11). Takže měřítkem, podle kterého s námi Bůh zachází lépe, než si zasloužíme, když k němu pokorně přicházíme, je vzdálenost mezi zemí a nejvyšším nebem. A v jakém smyslu s námi nakládá lépe, než si zasloužíme? V tom, že z nás snímá naše hříchy, neboť další verš říká: *"¹²Jak daleko je východ od západu, tak od nás vzdálil naše přestoupení."* Ve shodě s tím jsou slova milovaného učeníka: *"⁹Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti."* (1 J 1:9).

O Božím milosrdenství a o tom, jak se projevuje, si dále přečtěme Mich 7:18-19: *"¹⁸Kdo je Bůh jako ty, který snímá vinu a promíjí přestoupení ostatku svého dědictví? Nebude držet neustále svůj hněv, protože má zalíbení v milosrdenství. ¹⁹Znovu se nad námi slituje, pošlape naše viny a všechny naše hříchy uvrhneš do hlubin moře."* A teď si přečtěme přímý výrok Písma o tom, jak je spravedlnost udělena.

Když apoštol Pavel dokázal, že všichni [60] zhřešili a nemají Boží slávu, takže ze skutků zákona nebude v Jeho očích ospravedlněno žádné tělo, dále píše, že jsme *"²⁴ale jsou ospravedlnováni zadarmo jeho milostí skrze vykoupění, které je v Kristu Ježíši. ²⁵Jeho Bůh ustanovil za prostředek smíření skrze víru v jeho krev, aby ukázal svou spravedlnost s ohledem na prominutí prohřešení, jež byla spáchána již dříve ²⁶v čase Boží shovívavosti, a aby ukázal svou spravedlnost v nynějším čase, takže sám je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry Ježíšovy."* (Řím 3:24-26).

"Ospravedlnění zdarma." Jak jinak by to mohlo být? Ani ta nejlepší snaha hříšného člověka nemá ani nejmenší účinek a nezpůsobí spravedlnost. Proto je zřejmé, že jediná cesta, jak ji získat, je dostat ji darem. U Řím 5:17 Pavel jasně uvádí, že spravedlnost je dar: *"¹⁷Jestliže proviněním jednoho člověka smrt vládla skrze toho jednoho, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a dar spravedlnosti, budou vládnout v životě skrze toho jednoho, Ježíše Krista."* Spravedlnost je dar, proto ten věčný život, který je odměnou za spravedlnost, je Boží dar skrze Ježíše Krista, našeho Pána.

Krista Bůh představil jako Toho, skrze něhož máme získat odpuštění hříchů. A to spočívá jednoduše v prohlášení o Jeho spravedlnosti (která je Boží spravedlností) pro jejich odpuštění. Bůh, *"který je bohatý v milosrdenství"* (Ef 2:4), a který se z něho těší, klade svou vlastní spravedlnost na hříšníka, který věří v [61] Ježíše jako náhradu za své hříchy. Pro hříšníka je to jistě výhodná výměna a pro Boha to není žádná ztráta, protože je nekonečně svatý a zásoba se nikdy nezmenší.

Texty Písma, o kterých jsme právě uvažovali (Ř 3:24-26), jsou jen jinak vyjádřeny verše 21 a 22, které následují po prohlášení, že ze skutků zákona nebude ospravedlněno žádné tělo. Apoštol dodává: *"²¹Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez Zákona, dosvědčovaná Zákonem i Proroky, ²²Boží spravedlnost skrze víru Ježíše Krista pro všechny a na všechny ty, kdo věří."* Bůh klade svou spravedlnost na věřícího. Přikrývá ho jí, aby se už neukázal jeho hřích. Pak může ten, komu bylo odpuštěno, svolat spolu s prorokem:

"¹⁰Velice se budu veselit v Hospodinu, má duše bude jásat v mém Bohu, protože mne oděl rouchem záchrany, zahalil mne pláštěm spravedlnosti. Jsem jako ženich, který má kněžský turban, jako nevěsta, která se zdobí svými předměty." (Iz 61:10).

Co však se "spravedlností Boží bez zákona"? Jak to jde dohromady s prohlášením, že zákon je Boží spravedlnost, a že mimo jeho požadavků není spravedlnosti? Není zde žádný rozpor. Zákon není tímto jednáním ignorován. Pečlivě si všimněte: Kdo dal zákon? Kristus? Jak ho prohlásil? "*Jako takový, který má moc,*" jako Bůh. Zákon vytryskl z Něho právě tak, jako z [62] Otce a je jednoduše prohlášením o spravedlnosti Jeho charakteru. Proto spravedlnost, která přichází z víry v Ježíše Krista je stejná spravedlnost, která je ztělesněná v zákoně, a to dokládá skutečnost, že je "*dosvědčená zákonem.*"

Ať si čtenář zkusí představit tuto scénu: zde stojí zákon jako pohotový svědek proti hříšníkovi. Nemůže se změnit a nenazve hříšníka spravedlivým. Usvědčený hříšník se opakovaně pokouší získat spravedlnost ze zákona, ale ten odolává všem jeho pokusům. Nelze podplatit žádným pokáním ani okázalými dobrými skutky. Jenže zde stojí Kristus, "plný milosti" i pravdy a volá hříšníka k sobě. Hříšník, unavený z marného úsilí získat spravedlnost ze zákona nakonec poslechne Kristův hlas a uteče do Jeho natažených paží. Skrývá se v Kristu a je přikrytý Jeho spravedlností. A hle! Vírou v Krista dostal to, o co se marně pokoušel. Má spravedlnost, kterou vyžaduje zákon, a je to to "pravé", protože ji dostal od Zdroje spravedlnosti, ze samotného místa, odkud přišel zákon. A zákon dosvědčuje pravost této spravedlnosti. Říká, že dokud si ji člověk ponechá, půjde k soudu a zastane se jej před všemi žalobci. Dosvědčuje skutečnost, že je spravedlivým člověkem. Se spravedlností, která je "*skrze víru v Krista, [63] spravedlností z Boha založenou na víře*" (Fp 3:9) si byl Pavel jist, že bezpečně obstojí v Kristův den.

V té transakci nenajdete chybu. Bůh je spravedlivý a současně ospravedlňuje toho, kdo věří v Ježíše. V Ježíši přebývá veškerá plnost božství. Všechny vlastnosti má shodné s Otcem. Vykoupení, které je v Něm - schopnost vykoupit ztraceného člověka - je tedy nekonečné. Vzpoura člověka je namířena proti Synu právě tak, jako proti Otcí, protože oba jsou jedno. Proto když Kristus "*dal sebe samého za naše hříchy*", Král trpěl za vzpurné poddané - ukřivděný, který obejde a přehlídí urážku provinilce. Žádný skeptik nepopře, že kterýkoli člověk má právo a přednost prominout jakoukoliv urážku, spáchanou proti němu samotnému, potom proč to předhazovat, když Bůh využívá totéž právo? Pokud si přeje prominout křivdu, spáchanou na Něm samotném, jistě má na to právo; o to více, že obhájuje bezúhonnost svého zákona tím, že svou vlastní Osobu podřídil trestu, který patřil hříšníkovi. "Jenže nevinný trpěl za vinné!" To je pravda, ale nevinný Trpitel "dal sám sebe" dobrovolně, aby mohl ve spravedlnosti své vlády udělat to, k čemu Ho vyzývala láska, a sice obejít křivdu, která mu byla jako Vládcí vesmíru způsobena.

Přečtěme si Boží prohlášení o Jeho vlastním jméně - prohlášení, které učinil tváří v tvář nejhrošším případům opovržení, jaké Mu byly kdy projevené: [64]

⁵*Hospodin sestoupil v oblaku, stál tam s ním a zavolal jméno Hospodin. ⁶Hospodin prošel kolem něho a zavolal: Hospodin, Hospodin, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti, ⁷zachovává milosrdenství tisícům, snímá vinu, přestoupení a hříchy, jistě však nenechá viníka bez trestu, navštěvuje s trestem vinu otců na synech i na synech synů, na třetí i čtvrté generaci." (2 Moj 34:5-7).*

Toto je Boží jméno. Je to charakter, ve kterém zjevuje sám sebe člověku, světlo, v jakém ho mají lidé vidět. Jenže co s výrokem, že "*nenechává bez trestu?*" Je to dokonale v souladu s Jeho dlouho-shovívavostí, hojnou dobrotou a obcházením přestoupení Jeho lidu. Je pravda, že Bůh žádným činem neočistí viníka. Nemohl by to udělat a zůstat spravedlivým Bohem. Dělá však něco mnohem lépe: snímá vinu, takže bývalý hříšník nemusí být očištěn - je ospravedlněn a počítán za takového, který jakoby nikdy nezhřešil.

Ať nikdo nekritizuje výraz "obláci si spravedlnost," jakoby něco takového bylo pokrytectvím. Někteří, kteří překvapivě neoceňují hodnotu daru spravedlnosti, řekli, že

nechtějí spravedlnost, která se "obléká", ale jen takovou, která pochází ze života, čímž znehodnocují spravedlnost od Boha, která je z víry Ježíše Krista na všech, kteří věří. S jejich myšlenkou souhlasíme jako s protestem proti pokrytectví, určité formě zbožnosti bez moci, [65] ale chtěli bychom, aby měl čtenář na paměti tuto myšlenku: velmi záleží na tom, kdo spravedlnost obléká. Pokud se pokoušíme obléci si ji sami, skutečně si na sebe natáhneme jen špinavé roucho, bez ohledu na to, jakým krásným se nám jeví. Když nás však obléká Kristus, nemáme jím opovrhovat nebo ho odmítnout. Všimněte si, jak to vyjádřil Izaiáš: "*zahalil mě rouchem spravedlnosti.*" (Iz 61:10). Spravedlnost, kterou nás Kristus přikrývá, má Boží souhlas a pokud je s Ní spokojen On, lidé by se jistě neměli pokoušet najít něco lepšího.

Rozviňme to však ještě trochu dál a tak tuto otázku osvobodíme od všech komplikací. Řešení nám dává Zach 3:1-5. Píše se tam:

¹Potom mi ukázal velekněze Jóšuu stojícího před Hospodinovým andělem a Satan stál po jeho pravici, aby ho obžaloval. ²Hospodin řekl Satanovi: *At' tě napomene Hospodin, Satane! At' tě napomene Hospodin, který vyvolil Jeruzalém. Což to není poleno zachráněné z ohně?* ³Jóšua byl oblečen do špinavých šatů, když stál před andělem. ⁴Ten promluvil a řekl těm, kteří stáli před ním: *Sundejte z něj ty špinavé šaty. A jemu řekl: Pohled', odňal jsem od tebe tvou vinu a obléknou tě do slavnostních šatů.* ⁵A řekl: *At' mu vloží na hlavu čistý turban. Vložili mu na hlavu čistý turban a oblékli mu šaty, zatímco anděl Hospodinův stál.*"

Všimněte si, že v tomto záznamu snímání špinavého roucha znamená, že přestupek odejde od člověka. Tak [66] zjišťujeme, že když nás Kristus přikrývá rouchem své vlastní spravedlnosti, nezakrývá jím hřích, ale hřích odnímá. A to dokazuje, že odpuštění hříchů je něco víc než jen forma, cosi víc než jen zápis v knihách nebo záznam v nebi o tom, že hřích byl zrušen. Odpuštění hříchů je skutečnost, je to něco hmatatelného, co rozhodně ovlivňuje jednotlivce. Vlastně ho zbavuje viny, a když se tak stane, je ospravedlněn, učiněn spravedlivým. Určitě překonal radikální změnu. Je to vskutku jiný člověk, protože dostal tuto spravedlnost za odpuštění hříchů, v Kristu. Dostal ji jen tak, že si oblékl Krista. Ale "¹⁷*Je-li kdo v Kristu, je nové stvoření.*" (2 Kor 5:17). A tak plné a bezplatné odpuštění hříchů přináší s sebou tu podivuhodnou a zázračnou změnu, kterou známe jako znovuzrození, protože člověk se nemůže stát novým stvořením, pouze pokud se znovu narodí. Je to jakoby měl nové - nebo čisté - srdce.

Nové srdce miluje spravedlnost a nenávidí hřích. Je to srdce, které se ochotně dá vést po cestách spravedlnosti. Je to takové srdce, jaké si Pán přál, aby měl Izrael, když řekl: "²⁹*Kéž by se stalo, že by měli taková srdce, báli se mě a po všechny dny zachovávali všechny mé příkazy, aby se navěky vedlo dobře jim i jejich synům!*" (5 Moj 5:29). Je to zkrátka srdce bez lásky k hříchu, jakož i bez [67] viny hříchu. Co však způsobí, že člověk upřímně touží po odpuštění hříchů? Je to prostě nenávisť k nim a jeho touha po spravedlnosti, které obě rozdmýchal svatý Duch.

Tento Duch zápasí se všemi lidmi. Přichází a kárá. Když bereme Jeho výčitky v úvahu, stává se z něj utěšitel. Tatáž podmaňující a podrobuující síla, která vede člověka k přijetí domlouvání Ducha, ho povede také k tomu, aby se řídil tím, co ho Duch učí. Pavel říká, že "¹⁴*všichni ti, kdo jsou vedeni Duchem Božím, jsou Boží synové.*" (Řím 8:14).

Co tedy přináší ospravedlnění nebo odpuštění hříchů? Je to víra, protože Pavel říká: "¹*Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.*" (Řím 5:1). Boží spravedlnost je dána a oblečená každému, kdo věří (Ř 3:22). Ale tentýž projev víry činí z člověka Boží dítě, neboť apoštol Pavel zase říká: "²⁶*Neboť všichni jste synové Boží skrze víru v Kristu Ježíši.*" (Gal 3:26).

Pavlův list Titovi dokazuje skutečnost, že každý, jehož hříchy jsou odpuštěny, je okamžitě Boží dítě. Nejdříve ukazuje hříšný stav, v jakém jsme byli kdysi, a pak říká:

⁴Když se však zjevila dobrota a lidumilnost Boha, našeho Zachránce [68], ⁵zachránil nás ne na základě skutků, které jsme my učinili ve spravedlnosti, nýbrž podle svého milosrdenství skrze koupel znovuzrození a obnovou Ducha Svatého, ⁶ kterého na nás vylil hojně skrze Ježíše Krista, našeho Zachránce, ⁷ abychom se ospravedlnění jeho milostí stali dědici v naději života věčného." (Tit 3:4-7).

Všimněte si, že dědici se stáváme omluvou Jeho milostí. Z Řím 3:24-25 jsme se již dozvěděli, že ospravedlnění Jeho milostí jsme skrze víru v Krista, ale Gal 3:26 nám říká, že víra v Krista Ježíše z nás dělá Boží děti. Proto víme, že každý, kdo byl ospravedlněn Boží milostí - kterému bylo odpuštěno - je Boží dítě a dědic.

To dokazuje, že není důvodu myslet si, že člověk musí projít jakousi zkouškou a dosáhnout určitý stupeň svatosti a až potom ho Bůh přijme jako své dítě. Přijímá nás právě takové, jací jsme. Nemiluje nás pro naši dobrotu, ale proto, že to potřebujeme. Přijímá nás ne pro něco, co v nás vidí, ale kvůli sobě samému, a proto, že ví, co z nás může udělat Jeho božská moc. Teprve když si uvědomíme úžasnou vznešenost a svatost Boha a skutečnost, že k nám přichází v našem hříšném a degradovaném stavu, aby nás přijal do své rodiny, až tehdy oceníme sílu apoštolova zvolání: ¹ *"Pohleďte, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi."* (1 J 3:1). Každý, kdo byl takto poctěn, se očistí, tak jako On sám je čistý. [69]

Bůh nás nepřijímá za své děti proto, že jsme dobří, ale proto, aby nás mohl takovými udělat. Pavel říká: ⁴ *"Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, pro svou velikou lásku, kterou nás miloval, ⁵ i když jsme byli mrtví pro svá provinění, obživil nás spolu s Kristem - milostí jste zachráněni - ⁶ a spolu s ním nás probudil k životu a spolu posadil na nebeských místech v Kristu Ježíši, ⁷ aby ukázal v budoucích dobách oplývající bohatství své milosti v dobrotě k nám v Kristu Ježíši."* (Ef 2:4-7). A pak dodává: ⁸ *"Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás - je to Boží dar; ⁹ není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil. ¹⁰ Vždyť jsme jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili."* (verše 8-10). Tato pasáž ukazuje, že Bůh nás miloval, dokud jsme byli ještě mrtví v hříších. Dává nám svého Ducha, aby nás oživil v Kristu, a tentýž Duch označuje naši adopci do Boží rodiny. Tak nás tedy přijímá za vlastní, abychom, jsa nová stvoření v Kristu, dělali dobré skutky, které Bůh připravil.

11. Přijetí u Boha

Mnozí lidé se zdráhají, když mají začít sloužit Pánu, protože se bojí, že Bůh je nepřijme. Tisíce těch, kteří o sobě léta tvrdili, že jsou Kristovi následovníci, pochybují stále o tom, že je Bůh přijímá. Takovým [70] píšu pro užitek a nechtěl bych jejich mysli poplést spekulacemi, ale vynasnažím se dát jim jednoduché ujištění z Božího Slova.

Na otázku: "Přijme mě Pán?" Odpovídám protiotázkou: "Přijme člověk to, co si koupil? Pokud jdete do obchodu a uděláte nákup, přijmete zboží, když ho dodají?" Samozřejmě, že ano; to není třeba se vůbec ptát. Skutečnost, že jste dané zboží koupili a zaplatili za něj vlastními penězi, dostatečně dokazuje nejen to, že ho chcete přijmout, ale že po tom přímo dychtíte. Kdybyste ho nechtěli, nebyli byste ho koupili. Kromě toho, čím více jste za zboží zaplatili, tím více toužíte ho přijmout. Pokud byla zaplacená cena vysoká a dali jste téměř svůj život za to, abyste si na ni vydělali, nemůže být pochyb o tom, že nákup při dodání přijmete. Děláte si velké starosti, aby nenastal nějaký problém, který by zabránil dodávce.

Nyní použijme tuto jednoduchou, přirozenou ilustraci pro případ hříšníka, který přichází ke Kristu. Především - On nás koupil. ¹⁹ *"Nebo nevíte, že vaše tělo je svatyní svatého*

Ducha, který je ve vás a kterého máte od Boha? Nevíte, že nejste sami svoji? ²⁰Byli jste přece koupeni za velikou cenu; oslavte tedy svým tělem Boha." (1 Kor 6:19-20).

Zaplatil za nás svou vlastní krví - svým životem. Pavel řekl starším v Efezu: ²⁸Dávejte pozor na sebe a na celé [71] stádo, v němž vás Duch Svátý ustanovil za strážce, abyste pásli Boží církev, kterou si získal vlastní krví." (Sk 20:28). ¹⁸Víte, že ze svého marného způsobu života, zděděného po otcích, jste byli vykoupeni ne pomýjejícími věcmi, stříbrem nebo zlatem, ¹⁹nýbrž drahou krví Krista jako beránka bez vady a bez poskvrny." (1 Pt 1:18-19). On ²vydal sebe samého za nás" (Tit 2:14). ⁴který dal sám sebe za naše hříchy, aby nás vysvobodil z tohoto přítomného zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce," (Gal 1:4).

Nekoupil určitou třídu, ale celý svět hříšníků. ¹⁶Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna." (J 3:16). Ježíš řekl: ⁵¹A chléb, který já dám za život světa, je mé tělo." (J 6:51). ⁶Vždyť když jsme ještě byli bezmocní, zemřel Kristus v určený čas za bezbožné. ... ⁸Bůh však projevuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní." (Řím 5:6-8).

Zaplacená cena byla nekonečná, proto víme, že velmi toužil po tom, co koupil. Svě srdce zaměřil na to, aby to získal. Nemohl být bez toho spokojen (viz. Fp 2:6-8; Žd 12:2; Iz 53:11).

"Ale já jsem nehodný." To znamená, že nejste hoden ceny, která byla zaplacená, a proto se bojíte přijít, aby Kristus neodmítl, co koupil. [72] Tohoto byste se mohli obávat, kdyby obchod ještě nebyl zpečetěn a cena zaplacená. Kdyby vás odmítl přijmout kvůli tomu, že nejste hoden dané ceny, ztratil by nejen vás, ale i zaplacenou částku. Přestože zboží, za který jste zaplatili, nestojí za to, co jste za něj vydali, sami byste nebyli tak hloupí, abyste ho vyhodili. Raději přijmete alespoň nějaký výnos z peněz, než vůbec nic.

Ale kromě toho nemáte nic do činění s otázkou hodnoty. Když byl Kristus v zájmu nákupu na zemi, ²⁵nepotřeboval, aby mu někdo vydal svědectví o člověku. Sám totiž věděl, co je v člověku." (J 2:25). Nákup udělal s otevřenými očima a znal přesnou hodnotu toho, co kupuje. Není vůbec zklamaný, když k němu přijdete a zjistí, že jste bezcenní. Nemusíte se sužovat otázkou hodnoty. Když byl On, který dokonale znal případ, spokojený a udělal obchod, vy byste měli být ten poslední, kdo si stěžuje.

Je to ta nejužasnější pravda ze všeho: že vás koupil právě proto, že jste nehodní. Jeho zkušené oko ve vás vidělo velké možnosti a koupil vás ne proto, co jste tehdy nebo nyní byli hodni, ale proto, co z vás může udělat. Říká: ²⁵Já, já jsem ten, kdo mažu kvůli sobě tvá přestoupení." (Iz 43:25). Nemáme žádnou spravedlnost, proto nás koupil, ²¹abychom [73] se my v něm stali Boží spravedlností." (2 Kor 5:21). Pavel říká: ⁹Neboť v něm tělesně přebývá veškerá plnost Božství. ¹⁰I vy jste v něm naplnění. On je hlavou každé vlády a moci." (Kol 2:9-10). Zde je celý proces:

³Mezi nimi jsme kdysi i my všichni žili v žádostech svého těla, dělali jsme to, co se líbilo tělu a mysli, a tak jsme byli svou přirozeností děti hněvu tak jako ostatní. ⁴Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, pro svou velikou lásku, kterou nás miloval, ⁵i když jsme byli mrtvi pro svá provinění, obživil nás spolu s Kristem - milostí jste zachráněni - ⁶a spolu s ním nás probudil k životu a spolu posadil na nebeských místech v Kristu Ježíši, ⁷aby ukázal v budoucích dobách oplývající bohatství své milosti v dobrotě k nám v Kristu Ježíši. ⁸Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás - je to Boží dar; ⁹není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil. ¹⁰Vždyť jsme jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili." (Ef 2:3-10).

Máme být "k chvále slávy Jeho milosti". Tím bychom nemohli být, kdybychom byli od počátku hodni všeho, co za nás zaplatil. V tom případě by pro Něho v té transakci nebylo slávy. V nadcházejících dobách by v nás nemohl ukázat bohatství své milosti. Když nás však

vezme takové bezcenné a nakonec nás představí bezchybné před trůnem, bude to na Jeho věčnou slávu. A tehdy nebude nikdo připisovat hodnotu sobě samému. Po celou věčnost budou zástupy spasených společně říkat Kristu: *"⁹Jsi hoden vzít ten svitek a otevřít jeho pečeti, protože jsi byl zabit a svou krví jsi vykoupil Bohu lidi z každého kmene, jazyka, lidu a národu,[74] ^{10a} učinil jsi je králi a kněžími našemu Bohu; a budou kralovat na zemi. ^{12a} říkali mocným hlasem: „Hoden jest Beránek, ten zabitý, přijmout tu moc a bohatství, moudrost, sílu a úctu, slávu a dobrořečení." (Zj 5:9-10.12).*

Tím bychom tedy měli utišit všechny pochybnosti o tom, zda nás Bůh přijímá. Jenže tak to není. Hříšné nevěřící srdce stále přichází s dalšími: "Všemu tomu věřím, ale ..." Zastavte se! Kdybyste věřili, neřekli byste "ale". Když lidé přidají "ale" k prohlášení, že věří, ve skutečnosti říkají "věřím, ale nevěřím." Jenže vy pokračujete: "Snad máš pravdu, ale vyslechni mě. Chtěl jsem říct, že věřím prohlášením v Písmu, které jsi citoval, ale Bible říká, že pokud jsme Boží děti, budeme mít svědectví Ducha a budeme mít svědectví v sobě a žádné takové svědectví necítím. Proto nemohu věřit, že jsem Kristův. Věřím Jeho slovu, ale nemám svědectví. "Rozumím vašemu problému. Zkusme se podívat, zda ho můžeme odstranit.

Když přijde na to, zda jste Kristovi, to si umíte ujasnit sami. Viděli jste, co za vás dal. Otázka nyní je, zda jste se mu vydali? Pokud ano, můžete si být jisti, že vás přijal. Pokud nejste Jeho, je to jen a jen proto, že jste mu odmítli předat to, co si koupil. Podvádíte Ho. On říká: *"²¹Po celý den jsem vztahoval své ruce k lidu neposlušnému a odmlouvajícímu." (Řím 10:21).* Prosí vás, abyste Mu dali to, [75] co si koupil a za co zaplatil, a vy přece odmítáte a viníte Ho za to, že vás nechce přijmout. Pokud jste se Mu však ze srdce oddali, abyste byli Jeho dítě, můžete si být jisti, že vás přijal. A teď se vraťme k tomu, že věříte Jeho slovům, ale pochybujete o tom, zda vás přijímá, protože necítíte svědectví ve svém srdci. Stále trvám na tom, že nevěříte. Kdybyste totiž věřili, to svědectví byste měli. Poslouchejte Jeho slovo: *"¹⁰Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, učinil ho lhářem, protože neuvěřil svědectví, které Bůh vydal o svém Synu." (1 J 5:10).* Věřit v Syna znamená prostě věřit Jeho Slovu a záznamu o Něm.

A *"ten, kdo věří v Božího Syna, má svědectví v sobě".⁷* Nemůžete mít svědectví, dokud neuvěříte a jakmile uvěříte, budete ho mít. Jak to? Protože vaše víra v Boží slovo je tím svědectvím. Bůh to říká.

"¹Víra jest podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, které nevidíme." (Žd 11:1).

Kdybyste Boha slyšitelným hlasem slyšeli říkat, že jste Jeho dítě, považovali byste to za dostatečné svědectví. No dobře, ale když Bůh říká ve svém Slově, je to totéž, jakoby mluvil slyšitelným hlasem a vaše víra je důkazem toho, že slyšíte a věříte.

Je to taková důležitá otázka, že stojí za pečlivé uvažování. Nuže přečteme si trochu více ze [76] záznamu. Nejdříve to, že jsme *"²⁶všichni synové Boží skrze víru v Kristu Ježíši." (Gal 3:26).* Je to pozitivní potvrzení toho, co jsem řekl o naší nevěře ve svědectví. Naše víra z nás dělá Boží děti. Ale jak tu víru získáme? *"¹⁷Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo." (Ř 10:17).* Ale jak získáme víru v Boží slovo? Jen uvěřte, že Bůh nemůže lhát. Sotva byste řekli Bohu do očí, že je lhář, ale přesně to děláte, když nevěříte Jeho slovu. Abyste věřili, musíte jen věřit. *"⁸Blízko tebe je to slovo, ve tvých ústech a ve tvém srdci; je to slovo víry, které hlásáme: ⁹Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. ¹⁰Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně, ¹¹neboť Písmo praví: ‚Každý, kdo v něho věří, nebude zahanben.‘" (Řím 10:8-11).*

Všechno toto je v souladu se záznamem, který nám zanechal Pavel. *"¹⁶Sám ten Duch svědčí spolu s naším duchem⁸, že jsme děti Boží. ¹⁷Jsmeli však děti, jsme i dědicové -*

⁷ 1 Janova 5:10

dědicové Boží a spoludědicové Kristovi." (Řím 8:16-17). Tento Duch, který dosvědčuje našemu duchu je onen Utěšitel, jehož zaslíbil Kristus (J 14:16). A my víme, že Jeho svědectví (Ducha) je pravé, neboť To je "Duch pravdy." Ale jak To (Duch) svědčí? Tím, [77] že nám připomíná Slovo, které bylo zaznamenáno. On inspiroval ta slova (1K 2:13; 2 Pt 1:21), a proto když nám je připomíná, je to totéž, jakoby nám je přímo mluvil. Předkládá naší mysli záznam, část, ze které jsme citovali. Víme, že tento záznam je pravdivý, neboť Bůh nemůže lhát. Prikazujeme Satanovi, aby odešel se svým falešným svědectvím proti Bohu, a věříme tomu záznamu, ale pokud věříme záznamu, víme, že jsme Boží děti a voláme: "*Abba, Otče.*" A tehdy si tato slavná pravda plnější podmaní duši. Opakování těchto slov nám z nich udělá realitu. On je *naš Otec* a my jsme Jeho děti. Jakou radost přináší tato myšlenka! Tak vidíme, že svědectví, které máme v sobě, není pouze dojem nebo pocit. Bůh od nás nežadá, abychom věřili takovému nespolehlivému svědectví, jakým jsou naše pocity. Písmo říká, že ten, kdo věří vlastnímu srdci, je blázen.⁹ Máme však důvěřovat svědectví nezměnitelného Božího slova a toto svědectví můžeme mít skrze Ducha v našich vlastních srdcích. "¹⁵*Díky Bohu za jeho nevýslovný dar!*" (2 Kor 9:15).

Toto ujištění nás neopravňuje k tomu, abychom polevili ve své pílí a spokojeně se usadili, jakoby jsme už získali dokonalost. Musíme pamatovat, že Kristus nás nepřijímá kvůli nám, ale kvůli sobě samému, ne proto, že jsme dokonalí, ale abychom v Něm mohli jít k dokonalosti. Žehná nás ne proto, že jsme byli tak dobří, [78] že jsme si požehnání zasloužili, ale abychom se v síle požehnání mohli odvrátit od svých nepravostí (Sk 3:26). Tomu, kdo věří v Krista, je dána moc - právo nebo přednost - stát se synem Božím (J 1:12). Skrze "*vzácné a velmi velké zaslíbení*" Boží skrze Krista máme "*účast na božské přirozenosti*" (2 Pt 1:4). Nuže stručně zauvažujme o praktické aplikaci některých z těchto textů.

12. Vítězství víry

Bible říká, že "*spravedlivý bude žít z víry*". Boží spravedlnost se "¹⁷*V něm se zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře.*" (Ř 1:17). Působení víry nemůže nic ilustrovat lépe než některé příklady zaznamenané pro naše poučení, "⁴*abychom skrze trpělivost a povzbuzení z Písem měli naději.*" (Řím 15:4). Probereme si první, význačnou událost z 2 Par 20. Čtenář nechť sleduje průběžný komentář se svou Biblií.

¹*I stalo se potom, že synové Moábovi, synové Amónovi a s nimi někteří z Meunejců vytáhli do boje proti Jóšafatovi. ²Tu přišli a oznámili Jóšafatovi: Táhne proti tobě velký dav z druhé strany moře, od Aramu. Hle, jsou v Chasesón-támaru, to je v Én-gedí.*" (v. 1-2).

[79] Tento velký zástup způsobil, že král a lid se báli, ale počínali si rozumně a shromáždili se, "⁴*aby hledali pomoc od Hospodina. Také ze všech judských měst přišli, aby hledali Hospodina.*" (verš 4). Potom následuje modlitba Jošafata jako vůdce shromáždění. Stojí za zvláštní studium, protože to byla modlitba víry a obsahuje v sobě začátek vítězství:

⁵*Jóšafat se postavil ve shromáždění Judejců a obyvatel Jeruzaléma v Hospodinově domě před novým nádvořím ⁶a řekl: Hospodine, Bože našich otců, což ty nejsi Bůh na nebesích? Ty vládneš nad všemi královstvími národů. Ve tvé ruce je síla a udatnost. Není, kdo by se ti mohl postavit.*" (v. 5-6).

To byl vynikající začátek modlitby! Začíná se uznáním Boha na nebi. Tak začíná vzorová modlitba: "*Otče náš, jenž jsi na nebesích.*" Co to znamená? Že Bůh, Bůh na nebi, je Stvořitel. Je to uznání Jeho moci nad všemi královstvími světa a mocnostmi temnoty.

⁸ n.: dosvědčuje (dosl. spolusvědčí) našemu duchu (poznámkový aparát CSP)

⁹ Přísloví 28:26

Skutečnost, že je na nebi, Stvořitel dokazuje, že v Jeho ruce je moc a síla, takže Mu nikdo neodolá. Člověk, který dokáže začít svou modlitbu v hodině nouze takovým uznáním Boží moci, má už vítězství na své straně. Neboť všimněte si, že Jošafat nejenže vyjádřil svou víru v Boží obdivuhodnou moc, ale nárokoval si Boží sílu jako svou vlastní slovy: "Zda nejsi náš Bůh?" Naplnil požadavek Písma, že ⁶"kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, [80] že Bůh je a že odplácí těm, kdo ho usilovně hledají." (Žd 11:6).

Jošafat dále vyprávěl, jak je Hospodin upevnil v zemi a jak Moábci a Amónovci, jež předtím nedovolil napadnout, nyní přišli, aby je vyhodili z jejich Bohem daného dědictví (v. 7-11). A potom to uzavřel: ¹²"Bože náš, což je nebudeš soudit? Vždyť v nás není síla proti tomuto velkému davu, který táhne proti nám. Nevíme, co máme dělat, ale k tobě obracíme oči." (v. 12). Pro Pána je to nic, aby pomohl, zda s mnoha nebo s těmi, kteří nemají sílu. (2 Par 14:11) a protože oči Hospodinovy přehlíženy celou zemi, aby ukázal svou moc těm, co mají vůči němu upřímné srdce (2 Par 16:9), patří se, aby ti, kteří jsou v nouzi, důvěřovali jen Jemu. Tento postoj Jošafata a jeho lidu byl v souladu s apoštolským příkazem: ²"Upřeně hledíce k původci a dokonavateli víry Ježíši, který pro radost, která byla před ním, podstoupil kříž, pohrdnuv hanbou, a sedí po pravici Božího trůnu." (Žd 12:2). On je počátek a konec a veškerá moc na nebi a na zemi je v Jeho rukou.

Jaký byl výsledek? Přišel prorok Hospodinův v moci Ducha ¹⁵Řekl: *Pozorně naslouchajte, všichni Judejci, obyvatelé Jeruzaléma a králi Jóšafate. Toto vám praví Hospodin: Nebojte se a neděste se tohoto velkého davu, protože boj není váš, ale Boží.*" (v. 15).

A [81] potom přišel příkaz, aby ráno vyšli vstříc nepříteli, a uvidí spásu Hospodinovu, neboť On bude s nimi. Nyní přichází ta nejdůležitější část:

²⁰Časně ráno vstali a vytáhli k tekójské pustině. Když vycházeli, Jóšafat zůstal stát a řekl: *Slyšte mě, Judejci a obyvatelé Jeruzaléma! Věřte Hospodinu, svému Bohu, a obstojíte! Věřte jeho prorokům a uspějete.* ²¹Když se poradil s lidem, ustanovil ty, kdo zpívali Hospodinu a chválili slávu jeho svatosti. *Jak šli před ozbrojenci, říkali: Vzdávejte Hospodinu díky, protože navěky je jeho milosrdenství.*" (v. 20-21).

Byl to jistě zvláštní způsob, jak vyjít do boje. Jen málo armád vyšlo do bitvy s takovým předvojem! Ale jak to dopadlo?

²²Když začali s jásotem a chválou, Hospodin uvedl zálohy na syny Amónovy, Moábovy a obyvatele pohoří Seír, kteří táhli proti Judejcům, a byli poraženi. ²³Synové Amónovi a Moábovi se postavili proti obyvatelům pohoří Seír, aby je zasvětili zkáze a zničili. *Když skoncovali s obyvateli Seíru, pomáhali ke zkáze jeden druhému.* ²⁴Když Judejci přišli na vyhlídku do pustiny a pohleděli k tomu davu, hle, na zemi ležely mrtvolky; nikdo neunikl." (v. 22-24).

Pokud jen málo armád vyšlo do boje s takovým předvojem jako Jóšafatova armáda, je pravě tak jisté, že jen málo jich bylo odměněno takovým pozoruhodným vítězstvím. Snad nebude nevhodné, když se trošku zahlubáme do filozofie vítězství víry, která je ilustrována na tomto [82] příkladu. Když nepřítel, který se spoléhal na svou přesilu, zaslechl Izraelity vycházet v to ráno se zpěvem a křikem, k jakému závěru musel dojít? Jen k takovému, že Izraelci dostali posily a byli tak posílení, že by bylo zbytečné snažit se jim odporovat. Také se jich zmocnila panika, a každý se díval na svého souseďa jako na nepřítel.

A neměli pravdu, když se domnívali, že Izrael dostal posily? Skutečně měli, protože ve zprávě se píše: ²²"Když začali s jásotem a chválou, Hospodin uvedl zálohy na syny Amónovy, Moábovy a obyvatele pohoří Seír." Hospodinův voj, v jehož věřil Jóšafat a jeho lid, bojoval za

ně. Měli posily, a kdyby jejich oči mohly být otevřené, aby je viděly, tak jak Elizeus při jedné příležitosti¹⁰, nepochybně by viděli, že těch, co byli s nimi, bylo více než nepřátel.

Je třeba si však zvláště povšimnout toho, že Hospodin nastavil zálohy proti nepříteli, když Izrael začal zpívat a vzdávat chvály. Co to znamená? Že jejich víra byla skutečná. Boží zaslíbení považovali již jakoby za naplněné. Tak uvěřili Hospodinu nebo doslovně stavěli na Hospodinu a byli upevnění nebo posílení. Tím dokázali pravdu slov: *"⁴A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra."* (1 J 5:4).

[83] Nyní tuto ilustraci použijme pro boj proti hříchu. Přichází silné pokušení udělat něco, o čem víme, že není správné. Bohužel často jsme dokázali sílu pokušení, protože nás přemohlo, takže víme, že nemáme sílu bojovat proti němu. Jenže teď máme oči upřené na Pána, který nám řekl, abychom směle přicházeli k trůnu milosti, abychom dostali milosrdenství a našli milost na pomoc v pravý čas¹¹. Začínáme se modlit k Bohu o pomoc. A modlíme se k tomu Bohu, který je nám v Bibli zjeven jako Stvořitel nebe a země. Nezačínáme truchlivým oznámením naší slabosti, ale s radostným uznáním Boží velké moci. Teprve když to tak uděláme, můžeme si dovolit přednést náš problém a naši slabost. Pokud totiž jako první uvedeme naši slabost a neradostnou situaci, klademe sami sebe před Boha. V tom případě Satan problém ještě zvětší a rozhodí kolem nás temnotu, takže nevidíme nic, kromě naší slabosti. A tak bude naše volání i prosby přes horlivost a trýznivost marné, protože jim bude chybět důležitý prvek víry, že Bůh je, a že je vším tím, co o sobě zjevil. Když však začneme uznáním Boží moci, pak můžeme bezpečně pronést svou slabost. V tom případě jednoduše dáváme naši slabost po boku Jeho moci a ten protiklad vyvolá odvahu.

Když se pak modlíme, vybaví se nám Boží zaslíbení, [84] které přinesl Duch svatý. Možná si nevzpomeneme na žádné zvláštní zaslíbení, které by se přesně hodilo na daný případ, ale můžeme si vzpomenout, že *"¹⁵věřohodné je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky,"* (1 Tim 1:15) a že *"⁴dal sám sebe za naše hříchy, aby nás vysvobodil z tohoto přítomného zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce,"* (Gal 1:4) a můžeme vědět, že to s sebou neslo každé zaslíbení, neboť *"³²On neušetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?"* (Ř 8:32).

Pak se rozpomeneme, že Bůh může mluvit o věcech, které nejsou, jako kdyby byly.¹² Tedy pokud Bůh dává zaslíbení, tak jakoby už bylo naplněno. A tak když víme, že naše vysvobození ze zla je podle Boží vůle (Gal 1:4), považujeme vítězství za jakoby už naše a začneme děkovat Bohu za Jeho *"převeliká a drahá zaslíbení."* Když se jich vírou chopíme a uděláme z nich skutečnost, nemůžeme nechválit Boha za Jeho podivuhodnou lásku. A dokud tak děláme, naše myslí jsou úplně odvráceny od zlého a vítězství je naše. Pán Ježíš nastaví zálohy proti nepříteli. Vzdáváním chvály ukazujeme Satanovi, že jsme dostali posily, a když vyzkouší sílu pomoci, která nám je dána, ví, že v dané věci nic nezmuže a tak nás opouští. To ilustruje moc apoštolova příkazu: [85] *"⁶O nic nebud'te úzkostliví, ale ve všem oznamujte Bohu své žádosti v modlitbě a prosbě s děkováním."* (Fp 4:6).

13. Otroci a svobodní

Schopnost víry přinést vítězství nám ukazují i další, nesmírně praktické texty z Písma. V první řadě pochopme, že hříšník je otrok. Kristus řekl: *"³⁴Amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu."* (J 8:34). Pavel také říká, když dává sám sebe na místo

¹⁰ 2 Královská 6:15-17

¹¹ Židům 4:16

¹² Římanům 4:17

neobnoveného člověka: "¹⁴*Neboť víme, že Zákon je duchovní, já však jsem tělesný, prodaný do otroctví hříchu.*" (Ř 7:14). Člověk, jehož prodali, je otrok; proto člověk prodaný hříchu je otrokem hříchu. Petr nám ukazuje totéž, když o zkažených a falešných učitelích říká: "¹⁹*Slibují jim svobodu, ačkoli sami jsou otroky zkázy; vždyť čemu člověk podlehne, tím je zotročen.*" (2 Pt 2:19).

Význačným rysem otroka je nemožnost dělat to, co chce. Musí provádět vůli druhého, bez ohledu na její únavnost. Pavel takto dokazuje pravdu svého tvrzení, že jako tělesný člověk je otrokem hříchu: "¹⁵*Nerozumím tomu, co dělám; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž činím to, co nenávidím....* ¹⁷*Ale pak již to nekonám já sám, nýbrž hřích, který ve mně přebývá.* ¹⁸*Vím totiž, že ve mně, to jest v mém těle, nepřebývá [86] dobré; neboť chci dobro dokázat, ale konat už ne.* ¹⁹*Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci.*" (Řím 7:15.17-19).

Hřích ovládá, a to dokazuje, že člověk je otrok, a přestože každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu, otroctví se stává nesnesitelným, pokud člověk zahlédl záblesk svobody, touží po ní a přece nedokáže zlomit řetězy, které ho vážou k hříchu. Texty Řím 8:7-8 a Gal 5:17 už ukázaly, že je nemožné, aby neobnovený člověk dělal, byť jen to dobro, které by dělat chtěl.

Kolik lidí si už na vlastní kůži ověřilo pravdu těchto textů Písma! Kolik z nich se znovu a znovu rozhodlo, a přesto bylo jejich upřímné odhodlání tváří v tvář pokušení slabé jako třtina. Neměli sílu a nevěděli, co mají dělat. Jejich oči byly, žel, upřeny více na sebe samotné a na nepřítel než na Boha. Ustavičně bojovali proti hříchu, to je pravda, ale byli také ustavičně poráženi.

Nazvali byste toto pravou zkušeností křesťana? Někteří si myslí, že ano. Proč tedy apoštol v duševních mukách vykřikl: "²⁴*Já nešťastný člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti?*" (Ř 7:24). Je nefalšovaná křesťanská zkušenost s tělem smrti tak hrozná, že duše je nucena volat po osvobození? Opravdu ne! [87]

Kdo to tedy je, kdo se v odpovědi na tuto naléhavou prosbu zjevuje jako vysvoboditel? Apoštol říká: "²⁵*Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, našeho Pána.*" (verš 25). Na jiném místě o Kristu říká: "¹⁴*Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dávla,* ¹⁵*a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví.*" (Žd 2:14-15).

Kristus zase oznámil své poslání: "¹*Duch Panovníka Hospodina je na mně, protože mne Hospodin pomazal. Poslal mne přinášet radostnou novinu pokorným, ovázat rány zlomeným v srdci, vyhlásit zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře.*" (Iz 61:1).

Už jsme viděli, co je vlastně toto otroctví a zajetí. Je to otroctví hříchu - poroba, nutící člověka hřešit i proti své vůli, hnaného zděděnými a získanými sklony a návyky. Osvobozuje Kristus člověka od pravé křesťanské zkušenosti? Skutečně ne! Otroctví hříchu, na které si apoštol stěžuje v 7. kapitole listu Římanům není tedy zkušenost Božího dítěte, ale otroka hříchu. Kristus přišel, aby lidi z tohoto zajetí vysvobodil. Nepřišel proto, aby nás během tohoto života vysvobozoval z válečného stavu a bojů, ale aby nás vysvobodil z porážky a udělal nás silnými v Pánu, abychom v síle Jeho moci děkovali Otci "¹³*On nás vysvobodil z pravomoci temnoty a [88] přenesl do království Syna své lásky.*" (Kol 1:13) V jeho krvi máme vykoupení.

Jak se uskuteční toto vysvobození? Skrze Božího Syna. Kristus říká: "³¹*Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky.* ³²*Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.*" "...³⁶*Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní.*" (J 8:31-32.36). Tato svoboda přichází ke každému, kdo věří, protože "¹²*těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi.*" (J 1:12). Svoboda od odsouzení přichází k těm, kteří jsou v Kristu Ježíši (Ř 8:1) a vírou si oblékají Krista (Ga 3:26-27). Kristus přebývá v našich srdcích vírou.

14. Praktické ilustrace vysvobození z otroctví

Nyní si na ilustraci vezměme několik příkladů toho, že víra dokáže vysvobodit z otroctví. Budeme citovat Lk 13:10-17:

¹⁰V sobotu učil v jedné synagoze. ¹¹A hle, byla tam žena, která měla ducha nemoci osmnáct let; byla sehnutá a vůbec se nemohla napřímit. ¹²Když ji Ježíš uviděl, zavolal ji a řekl: „Ženo, jsi zproštěna své nemoci,“ ¹³a vložil na ni ruce. Ona se ihned narovнала a oslavovala Boha. ¹⁴Avšak představený synagogy, rozhněván, že Ježíš uzdravuje v sobotu, říkal zástupu: „Je šest dní, v nichž se má pracovat; v nich tedy přicházejte a buďte uzdravováni, a ne v den sobotní.“ ¹⁵Na to mu Pán řekl: „Pokrytci! Neodvazuje každý z vás v [89] sobotu svého vola nebo osla od žlabu a nevede ho napájet? ¹⁶Tato však, dcera Abrahamova, kterou spoutal Satan, hle, na osmnáct let, neměla být rozvázána z toho pouta v den sobotní?“ ¹⁷A když to říkal, všichni jeho protivníci byli zahanbeni, ale celý zástup se radoval nad všemi těmi slavnými činy, které se od něho daly.“

Obejdeme jedovatou kritiku pokryteckého vůdce a budeme uvažovat o zázraku:

Ta žena byla spoutaná.

My jsme ze strachu před smrtí po celý život v porobě.

Satan spoutal tu ženu

a nastavil pasti i pro naše nohy a zajal nás.

V žádném případě nebyla schopna povstat;

Dostihly mě mé viny, takže nemohu ani vzhlednout. (Ž 40:13).

Ježíš ji jedním slovem a dotykem osvobodil od jejího neudu;

my máme nyní na nebi téhož milosrdného Velekněze, který soucítí s našimi slabostmi a totéž slovo vysvobodí z hříchu i nás.

S jakým záměrem byla zaznamenána Ježíšova zázračná uzdravení? Říká nám to Jan: neměli nám ukázat jen Ježíšovu schopnost uzdravit z nemoci, ale také Jeho moc nad hříchem (viz Mt 9:2-8). Jan však říká:

³⁰Ještě mnoho jiných znamení, která nejsou zapsána v této knize, učinil Ježíš před svými učedníky. ³¹Tato však jsou zapsána, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu." (J 20:30-31).

Tak vidíme, že jsou zapsány jednoduše jako podobenství o Kristově lásce, o Jeho ochotě [90] pomoci a o Jeho moci nad satanovými činy, ať už v těle nebo v duši. V této souvislosti musí postačit ještě jeden zázrak. Najdeme ho ve 3. kapitole knihy Skutků. Nebudu ji citovat celou, ale prosím čtenáře, aby ji pečlivě sledoval v Bibli:

Petr a Jan viděli u chrámové brány muže, který měl kolem čtyřicítky, a který byl chromý od narození. Nikdy nechodil. Žebral a Duch vnukl Petrovi, aby mu dal něco lepšího než stříbro nebo zlato. ⁶Petr však řekl: „Stříbro a zlato nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“ ⁷Uchopil ho za pravou ruku a pozdvihl jej. Ihned se zpevnily jeho nohy a klouby. ⁸Postavil se, vyskakoval a chodil. Vešel s nimi do chrámu, chodil, skákal a chválil Boha." (v. 6-8).

Tento pozoruhodný zázrak na člověku, kterého všichni viděli, lidi velmi rozrušil. Když Petr zpozoroval jejich údiv, vyprávěl jim, jak se zázrak uskutečnil slovy:

¹²Muži izraelští, proč nad tím žasnete a proč tak upřeně hledíte na nás, jako bychom vlastní mocí nebo zbožností způsobili, že on chodí? ¹³Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův, Bůh našich otců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého vy jste vydali a zřekli se ho

před tváří Piláta, když se ho rozhodl propustit. ¹⁴Svatého a Spravedlivého jste se zřekli a vyžádali jste si, aby vám byl darován muž vrah. ¹⁵Zabili jste Původce života, kterého Bůh vzkřísil z mrtvých; my jsme toho svědky. ¹⁶A tohoto muže, kterého vidíte a [91] znáte, na základě víry v Ježíšovo jméno toto jméno upevnilo a víra, která je skrze něho, mu dala toto plné zdraví před očima vás všech." (v. 12-16).

A teď se podívejme na aplikaci. "Ten muž byl chromý již od narození," neuměl si sám pomoci. Rád by chodil, ale nemohl. My všichni můžeme podobně říci s Davidem: "²Hle, byl jsem zplozen¹³ v nepravosti, matka mě počala v hříchu." (Ž 51:7). Následkem toho jsme od přirozenosti takoví slabí, že nemůžeme dělat věci, které bychom chtěli. Tak jako s každým rokem, v životě toho muže narůstala jeho neschopnost chodit, protože se zvětšovala hmotnost jeho těla, zatímco jeho údy nebyly posilovány, tak opakované hřešení, když stárneme, zesiluje svou moc nad námi. Pro toho muže je naprosto nemožné, aby chodil; a přece mu Kristovo jméno vírou v něj dalo dokonalé zdraví a osvobodilo ho od jeho slabosti. Tak můžeme být i my vírou, která je skrze Něho uzdravení a uschopnění dělat věci, které byly dosud nemožné. Neboť to, co je nemožné u člověka, je možné u Boha.¹⁴ On je Stvořitel. "On posiluje ty, kteří nemají moci." Jedním ze zázraků víry ukázaných v situacích starodávných počestných lidí je to, že "ze slabých se stali silní".

Tyto příklady nám ukázaly, jak Bůh vysvobozuje z otroctví těch, kteří v Něho věří. A nyní uvažujme o tom, jak se tato svoboda udržuje.

Viděli jsme, že od přirozenosti jsme všichni služebníky [92] hříchu a Satana a jen co se poddáme Kristu, jsme osvobozeni ze Satanovy moci. Pavel říká: "¹⁶Což nevíte, že komu se propůjčujete jako otroci k poslušnosti, koho posloucháte, toho jste otroky: buď hříchu, který vede ke smrti, nebo poslušnosti, která vede ke spravedlnosti?" (Řím 6:16). Jakmile jsme tedy zbaveni otroctví hříchu, stáváme se služebníky Krista. Samotný akt uvolnění z moci hříchu je tedy skutečně odpovědí na naši víru, dokazuje, že Bůh nás přijímá jako své služebníky. Opravdu se stáváme otroky Krista. Jenže ten, kdo slouží Pánu, je svobodný, protože jsme povoláni ke svobodě. "¹³Byli jste přece povoláni do svobody, bratři." (Gal 5:13) a "¹⁷kde je Duch Pánův, tam je svoboda." (2K 3:17).

A nyní znovu přichází konflikt. Satan není ochoten vzdát se svého otroka tak snadno. Přichází vyzbrojený bičem zuřivých pokušení, aby nás znovu nahnal do své služby. Smutná zkušenost nám říká, že je silnější než my, a že bez pomoci mu neodoláme. Bojíme se však jeho moci a křičíme o pomoc. Pak si vzpomeneme, že už nejsme satanovi sluhové. Poddali jsme se Bohu a Ten nás proto přijal za své služebníky. Tak můžeme říci se žalmistou: "¹⁶Ach, Hospodine, jsem tvůj otrok, tvůj otrok, syn tvé otrokyně; tys mi rozvázal pouta." (Ž 116:16). Jenže skutečnost, že Bůh uvolnil pouta, které na nás hodil Satan - a On to udělal, pokud tomu věříme - je důkazem toho, že Bůh nás bude chránit, protože se stará o své vlastní a ujišťuje nás, že Ten, který v nás začal dobré dílo, "⁶dovede je až do dne Krista Ježíše." (Fp 1:6). A v této důvěře jsme silní, abychom odolali. [93]

A znovu: pokud jsme předali sami sebe Bohu jako služebníci, jsme Jeho služebníky, nebo - jinak řečeno - jsme nástroji spravedlnosti v Jeho ruce (čti Ř 6:13-16). Nejsme nečinné nástroje bez života a citu, jaké používají zemědělci, nástroje, které nemohou rozhodovat, jak budou použity. Jsme živé, rozumné nástroje, které si mohou vybrat své povolání. Přesto slovo "nástroj" znamená náradí - cosi, co je zcela ovládané řemeslníky. Rozdíl mezi námi a nástroji mechanika je ten, že si můžeme vybrat, kdo nás bude používat a na jakou službu budeme použiti. Když jsme se však již rozhodli a vydali do rukou dělníka, máme být v jeho ruce tak

¹³ N. „rozechvívá“, „otřásá“ dle výkladových poznámek k překladu M. Pavlíka

¹⁴ Matouš 19:26, Marek 10:27, Lukáš 18:27

úplně jako nástroj, který nerozhoduje o tom, jak bude použit. Když se poddáme Bohu, máme být v Jeho rukou jako hlína v rukou hrnčíře, aby s námi mohl dělat, co se Mu zlíbí. Naše vůle spočívá ve volbě, zda Mu dovolíme, aby v nás působil dobré nebo ne.

Když se plně chopíme této myšlenky, že jsme nástroje v Božích rukou, úžasně nám to pomůže vítězit vírou. Všimněte si totiž, že to, co bude nástroj dělat, závisí zcela na osobě, v jejíž rukou se nachází. Tady je například raznice. Sama o sobě je nevinná a přesto lze použít na ty nejpřízemnější účely, právě tak jako na cosi užitečného. Pokud je v rukou bezcharakterního člověka, může ji použít k padělání peněz. To jistě není dobrý záměr. Když ji však vezme do rukou čestný a slušný člověk, neměla by uškodit. Podobně, když jsme byli služebníky Satana, nedělali jsme dobré (Ř 6:20). Ale teď, když jsme se vydali do Božích rukou, víme, že v Něm není [94] nespravedlnosti a tak nástroj v Jeho rukou nemůže být použit pro špatný účel. Bohu se musíme oddat právě tak úplně, jako kdysi Satanovi, neboť apoštol říká:

"¹⁹Pro slabost vašeho těla to říkám po lidsku: Jako jste propůjčili své údy za otroky nečistotě a nepravosti k činění nepravosti, tak nyní předložte své údy za otroky spravedlnosti k posvěcení." (Řím 6:19).

Celé tajemství vítězství pak spočívá zaprvé v úplném oddání se Bohu s upřímnou touhou konat Jeho vůli, dále v poznání, že když se Mu vydáváme, přijímá nás jako své služebníky a pak v ponechání v poddanosti v Jeho rukou. Vítězství často získáme jen ustavičným opakováním: "Ó, Pane, jsem skutečně tvůj sluha. Jsem tvůj služebník a syn tvé služebnice. Ty si uvolnil moje pouta." Je to vlastně jen důrazně řečeno: "Ó, Pane, vydal jsem se do tvých rukou jako nástroj spravedlnosti; ať se stane Tvá vůle a ne to, co diktuje tělo. Když si však uvědomíme sílu toho textu a opravdu cítíme, že jsme Boží služebníci, okamžitě přijde myšlenka: "Dobře, pokud jsem opravdu nástrojem v rukou Boha, nemůže mě použít na špatné, ani mi dovolit, abych dělal špatné, zatímco zůstávám v Jeho rukou. On mě musí chránit, pokud mám být uchráněn od špatného, protože já se sám ochránit neumím. Ale On mě chce ochránit před špatným, neboť ukázal svou touhu a také svou moc naplnit ji, když dal sám sebe za mne. Proto budu uchráněn před tímto hříchem." Všechny tyto myšlenky mohou okamžitě projít hlavou a spolu s nimi musí nutně přijít pocit radosti, že budeme uchráněni před obávaným hříchem. Tato radost [95] se přirozeně projeví v děkování Bohu, a dokud tak děláme, nepřítel se svým pokušením ustupuje a srdce naplňuje Boží pokoj. Tehdy zjistíme, že radost z víry zdaleka převažuje všechnu radost z holdování hříchu.

Všechno toto je důkazem Pavlových slov: "³¹Rušíme tedy vírou Zákon? Naprosto ne! Naopak, Zákon potvrzujeme." (Řím 3:31). "Zbaven zákon platnosti", prohlásit ho za "neplatný" neznamená zrušit ho, neboť žádný člověk nemůže zrušit Boží zákon. Jenže žalmista říká, že byl prohlášen za neplatný (Ž 119:126). Prohlásit Boží zákon za neplatný je cosi víc než jen tvrzení, že není důležitý. Znamená to ukázat životem, že zákon není důležitý. Člověk dělá Boží zákon neplatným, když mu nedovoluje, aby měl moc v jeho životě. Zkrátka: zbavit Boží zákon platnosti znamená porušit ho; ale zákon samotný zůstává stejný, jestli ho dodržujeme nebo ne. Prohlášení jeho neplatnosti ovlivňuje pouze jednotlivce.

Proto, když apoštol říká, že zákon vírou nerušíme, ale naopak, potvrzujeme ho, myslí tím, že víra nevede k porušování zákona, ale k poslušnosti. Ne, neměli bychom říci, že víra vede k poslušnosti, ale že víra sama poslouchá. Viera stanoví zákon v srdci. "¹Víra jest podstata věcí, v něž doufáme." (Žd 11:1). Pokud doufáme ve spravedlnost, víra ji potvrdí. Víra nevede k antinomismu¹⁵ (antinomista = osoba, která nepovažuje mravní zákon za závazný - pozn. překl.), naopak je to to jediné, co mu protiče. Nezáleží na tom, jak moc se člověk

¹⁵ Podle učení a praxe titu Antinomiáni zavrhnou mravní zákon

chlubí Božím zákonem; pokud odmítá nebo ignoruje bezvýhradnou víru v Krista, není na tom o nic lépe než ten, kdo na zákon přímo útočí. Boží zákon si skutečně ctí jen člověk víry. ⁶*Bez víry však není možné [96] se mu (Bohu) zalíbit*". (Žd 11:6). *"Všechno je možné tomu, kdo věří."* (Mk 9:23).

Ano, víra dělá nemožné a přesně to od nás Bůh požaduje. Když Jozue řekl Izraeli: "Nemůžete sloužit Hospodinu," řekl pravdu, ale Bůh ve skutečnosti požadoval, aby Mu sloužili. Není v moci žádného člověka, aby jednal spravedlivě, ani tehdy ne, když to chce (Gal 5:17). Je proto chybou říci, že Bůh od nás chce jen to, abychom dělali to nejlepší, co umíme. Ten, kdo nedělá nic lepšího, nebude konat skutky Boží. Ne. Musí dělat lépe, než dokáže. Musí dělat to, co může udělat jen Boží moc, působící skrze něj. Je nemožné, aby člověk kráčel po vodě, ale Peter to udělal, když projevil víru v Ježíše.

Veškerá moc na nebi a na zemi je v rukou Krista a je nám k dispozici, dokonce samotný Kristus přichází přebývat do srdce vírou. Není důvodu vinit Boha, že od nás žádá, abychom dělali nemožné, neboť ²⁷*Co je nemožné u lidí, je možné u Boha.*" (Lk 18:27). Proto můžeme směle říci: ⁶*Pán je můj pomocník, nebudu se bát; co mi udělá člověk?"* (Žd 13:6).

Tedy ³⁵*Kdo nás odloučí od Kristovy lásky? Soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, nahota, nebezpečí nebo meč?...* ³⁷*Ale v tomto všem dokonale vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval.* ³⁸*Jsem přesvědčen, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani moci."* (Řím 8:35.37-38).

SEZNAM biblických citátů

1 Moj 2,1-3	11	Iz 43,25	25
1 Moj 19,18-20	15	Iz 51,6.7	16
2 Ex 20,1-3	14	Iz 53,11	24
2 Moj 20,8-11	11	Iz 58,13.14	13
2 Ex 34,5-7	22	Iz 61,1	29
4 Moj 21,4-6	14	Iz 61,10	21, 22
5 Moj 5,29	23	Iz 64,6	19
Joz 5,13-15	14	Jer 23,56	8
2 Par 14,11	27	Jer 25,30, 3	14
2 Par 16,9	27	Ez 20,12	12,13
2 Par 20	26	Dan 10,21	7
2 Par 20,1.2	26	Joel 3,16	15
2 Par 20,3.4	27	Mich 5,1	4,8
2 Par 20,5.6	27	Mich 7,18.19	20
2 Par 20,15	27	Ab 3	5
2 Par 20,20.21	27	Zach 3,1-5	22
2 Par 20,22-24	27	Zach 6,12.13	5, 16
Job 38,7	5	Mt 5,17	17
Ž 16,2	18	Mt 5,21.22	17
Ž 40,13	30	Mt 5,27.28	17
Ž 50,1-6	4,5	Mt 6,33	16
Ž 50,3	4	Mt 7,21	19
Ž 50,5	4	Mt 9,2-8	30
Ž 51,7	10,	Mt 12,8	11
31		Mt 24,31	4
Ž 92,15	5	Mk 7,21-23	19
Ž 92,2-5	12	Mk 9,23	33
Ž 103,11	20	Mk 10,17.18	5
Ž 116,16	31	Lk 3,38	5
Ž 119,126	32	Lk 6,44.45	19
Ž 119,142	19	Lk 13,10-17	30
Ž 119,172	16	Lk 18,27	33
Kaz 12,13	17	Lk 18,9-14	19
Kaz 12,13.14	17	J 1,1	4
Iz 3,10	19	J 1,3	6
Iz 5,4	16	J 1,1.14	6
Iz 9,5	5	J 1,12	26,30
Iz 24,20	15	J 1,14	4,9
Iz 33,22	13	J 1,18	6,8
Iz 40,3	7	J 2,25	18,24
Iz 40,25.26	7	J 20,30.31	30
Iz 40,26	12	J 3,14-15	3
Iz 40,27-29	12		

J 3,16	24	Ř 6,13-16	31
J 5,21-23	4	Ř 6,16	31
J 5,22.23	13	Ř 6,19	32
J 5,23	15	Ř 6,20	32
J 5,28.29	4,7, 14	Ř 7,7	17
J 6,51	24	Ř 7,10	18
J 7,46	9	Ř 7,14	29
J 8,31.32.36	30	Ř 7,15.17-19	29
J 8,34	29	Ř 7,24	29
J 8,42	4,8	Ř 8,1	30
J 8,46	5	Ř 8,3.4	9
J 8,58	6	Ř 8,7.8	19,29
J 10,17.18	8	Ř 8,9	8
J 10,30	5	Ř 8,14	23
J 10,33	6	Ř 8,14.15	5
J 12,32	3	Ř 8,16.17	26
J 14,16	26	Ř 8,32	28
J 14,28	9	Ř 8,35.37.38	33
J 14,6	3	Ř 10,8-11	26
J 14,8.9	5	Ř 10,17	26
J 17,5	4	Ř 10,21	25
Sk 3	30	Ř 15,4	26
Sk 3,12-16	31	1 Kor 1,24	3
Sk 3,26	26	1 Kor 1,30	3, 16
Sk 3,6-8	31	1 Kor 2,2	3
Sk 4,12	3	1 Kor 2,13	26
Sk 20,28	24	1 Kor 2,14	17
Ř 1,16	13	1 Kor 5,21	25
Ř 1,17	26	1 Kor 6,19.20	24
Ř 1,20	13	1 Kor 8,6	7
Ř 1,20.3	13	1 Kor 10,4	14
Ř 1,21.22	3	1 Kor 10,9	14
Ř 2,13	18	2 Kor 3,17	31
Ř 3,9-12	18	2 Kor 5,17	13,22
Ř 3,12	18	2 Kor 5,19	6
Ř 3,19	18	2 Kor 5,21	5,10
Ř 3,20	18, 19	2 Kor 9,15	26
Ř 3,21.22	21	Gal 1,4	24,28
Ř 3,22	23	Gal 3,26	23, 26
Ř 3,23	18	Gal 3,26.27	30
Ř 3,24	15	Gal 4,4.5	10
Ř 3,24.25	23	Gal 5,13	31
Ř 3,24-26	20,21	Gal 5,17	19,29 , 33
Ř 3,31	32	Ef 2,3-10	25
Ř 5,1	23	Ef 2,4	21
Ř 5,6.8	24	Ef 2,4-7	23
Ř 5,17	20		

Ef 2,8-10	23	Žd 3,1	3
Ef 3,8	3	Žd 3,1-6	14
Ef 3,14-19	11	Žd 3,3	5
Ef 3,20	11	Žd 3,6	5,8
Ef 4,24	13	Žd 3,14-17	14
Fp 1,6	31	Žd 4,15.16	10
Fp 2,5-8	9	Žd 5,2	10
Fp 2,6-8	24	Žd 7,25	15
Fp 3,9	21	Žd 11,1	25, 32
Fp 3,19	17	Žd 11,6	27, 33
Fp 4,6	28	Žd 11,7-11	27
Fp 4,13	11	Žd 11,12	27
Kol 1,9-19	12	Žd 11,26	14
Kol 1,13	29	Žd 11,27	14
Kol 1,15	8	Žd 12,1-3	3
Kol 1,15-17	6	Žd 12,2	24, 27
Kol 1,16	8	Žd 12,18-20	15
Kol 1,16.17	8	Žd 12,25.26	15
Kol 1,19	6	Žd 13,6	33
Kol 2,3	3	1 Pt 1,18.19	24
Kol 2,9	6	1 Pt 2,22	5
Kol 2,9.10	25	1 Pt 3,18	15
Kol 3,5	17	1 Pt 4,19	13
1 Te 4,16	4,7, 14	2 Pt 1,4	26
1 Tes 4,3	13	2 Pt 1,21	26
1 Tes 5,23.24	13	2 Pt 2,19	29
2 Tes 1,8	5	2 Pt 3,10	15
2 Te 2,1	4	1 J 1,9	20
1 Tim 1,15	28	1 J 3,1	23
Tt 2,12	11	1 J 3,4	16
Tt 2,14	24	1 J 3,5	5
Tt 3,4-7	23	1 J 5,4	13,28
Žd 1,1-4	6	1 J 5,10	25
Žd 1,1-8	5	1 J 5,17	16
Žd 1,3	5,7,9,12	Juda 9	7
Žd 1,4	5,8	Zj 3,14	7
Žd 1,6	6,7	Zj 5,9.10.12	25
Žd 1,7	7	Zj 19,11-21	14
Žd 1,8-10	7	Zj 19,19-14	8
Žd 2,14.15	29	Zj 21,6	8
Žd 2,16-18	10	Zj 22,13	8

OBSAH:

1. Kristus a Jeho spravedlnost	3
2. Jak máme uvažovat o Kristu?	4
3. Je Kristus Bůh?	4
4. Kristus jako Stvořitel.....	6
5. Je Kristus stvořená bytost?	7
6. Bůh zjevený v těle.....	9
7. Důležité praktické ponaučení.....	11
8. Kristus - Zákonodárce	14
9. Spravedlnost od Boha	16
10. Hospodin naše spravedlnost	20
11. Přijetí u Boha	24
12. Vítězství víry	27
13. Otroci a svobodní	29
14. Praktické ilustrace vysvobození z otroctví.....	31

Někteří mi psali a ptali se, zda je poselství o ospravedlnění z víry poselstvím třetího anděla a já jsem odpověděla: "Je to skutečně poselství třetího anděla." Prorok hlásá: "Potom jsem viděl sestupovat z nebe jiného anděla, který měl velkou moc. Jeho slávou se rozzářila zem (Zj 18,1). Poselství třetího anděla má být spojeno se žářem, slávou a mocí a jako projev Ducha bude následovat přesvědčení všude tam, kde se hlásá. " (RH 1890-04-01.008)

Ať každý, kdo tvrdí, že věří v Pánův brzký příchod, zkoumá Písma jako nikdy předtím, neboť Satan je odhodlán vyzkoušet všechno možné, aby udržel lidi v temnotě a oslepil jejich mysli nebezpečími doby, ve které žijeme. Necht' každý věřící vezme svou Bibli s upřímnou modlitbou, aby byl osvícen Duchem svatým, což je pravda, aby věděl více o Bohu a o Ježíši Kristu, jehož poslal. Hledejte pravdu jako skryté poklady a zklamejte nepřítel. Přišel čas zkoušky, protože volání třetího anděla se již začalo v zjevení spravedlnosti Krista, hříchy odpouštějícího Vykupitele. Toto je počátek světla anděla, jehož sláva naplní celou zemi. Je úkolem každého, ke kterému došlo varovné poselství, aby vyzvedl Ježíše a představil ho světu takového, jaký je zjeven v předobrazech a symbolech, v zjeveních proroků, jak je nezahalený v naučeních, daných Jeho učedníkům a v předivných zázracích, které udělal pro lidi. Zkoumejte Písma, neboť ona jsou to, co svědčí o NĚm. " (RH.1892-1122.007)

Kristus nebyl ve spojení se zákonem představen jako věrný a milosrdný velekněz, který byl ve všem pokoušen jako jsme my, ale bez hříchu. Nebyl před hříšníkem vyzvednut jako Boží oběť. O Jeho díle jako o oběti, náhradě a jistotě se uvažovalo jen chladně a příležitostně, ale tohle je to, co hříšník potřebuje vědět. Je to Kristus ve své plnosti jako Spasitel odpouštějící hřích - toho musí vidět hříšník, protože jedinečná láska Krista přinese prostřednictvím Ducha usvědčení a obrácení zatvrzelého srdce. Je to Boží vliv, který je chutí soli v křesťanovi. Mnozí představují učení a teorie naší víry, ale jejich prezentace je jako sůl bez chuti, neboť svatý Duch nepracuje skrze jejich službu bez víry. Neotevřeli srdce, aby přijali Kristovu milost. Neznají působení Ducha, jsou jako pokrm bez kvasu, neboť v jejich snahách není fungující zásady a nedaří se jim získávat duše pro Krista. Nepřivlastnili si Kristovu spravedlnost - je to roucho, které nenosí, plnost, kterou neznají a pramen, jehož se nedotkli. (RH.1892-11-29.007)

Ellen Gould Whiteová

SLOVO VYDAVATELE

Ellen G. Whiteová napsala krátce po zasedání Generální konference v roce 1888, " Pán poslal ve svém velkém milosrdenství to nejcennější poselství prostřednictvím starších Waggonera a Jonese. "Svědectví ke kazatelům, str. 91".

Obvykle se připouští, že během těchto setkání nebyly pořízeny žádné záznamy toho, co přednesli starší Waggoner and Jones. Dílo *Kristus a Jeho spravedlnost* bylo vydáno v roce 1902 v Melbourne, Austrálii, skrze neadventistické vydavatelství. My uveřejňujeme tuto přesnou kopii vydání jako službu studentům, kteří by rádi prostudovali poselství, jež Bůh poslal do naší církve na sklonku předminulého století.